

HAMMERFEST MENIGHETSBLAD

52. årgang. ♦ Nr. 3. ♦ September 2018

Ragnhilds Foto

Side 16

Side 8 og 9

Side 10

Hammerfest kirkekontor

kirken@hammerfest.kommune.no

Kirkegata 21, Boks 70
9615 Hammerfest

Tlf.: 78 40 29 20

Kontortid:

Mandag – fredag kl 0900 – 1400
Lunsj: kl 1100 – 1130

Ellen Birgitta Johansen .. daglig leder

ebj@hammerfest.kommune.no

Jon Atle Birkeland Sogneprest

jon.atle.birkeland@hammerfest.kommune.no

Jon Arne Tandberg, kapellan

Elena Brovold kantor

Elena Fredriksen organist

Ingvill Ulveseth diakon

Aileen Zahl kateket

Eva Bjørgve konsulent

eva.bjorgve@hammerfest.kommune.no

Nittaya Bumrungphet renholder

Trond M. Sivertsen kirkegårdsarb.

Vidar Strandheim kirkegårdsarb.

Odd Arne Guttormsen kirketjener

Hans Arne Dahl klokker/kirketj.

Leder i menighetsrådet... Hans Arne Dahl

MENIGHETSBLADET

Kirkegata 21, Boks 70
9615 Hammerfest

Tlf.: 78 40 29 20

Redaksjonen:

Redaktør: Anne-Line Nora.

Sekretær: Eva Bjørgve

Økonomi: Ellen B. Johansen

Montasje/Layout:

Helge R. Johnsen.

Trykk: Trykkeriservice AS, Lakselv.

Opplag: 4600

Utkommer: 4 ganger årlig.

Distribusjon: Posten.

Bankkonto nr.

7592.05.13026

Kvalsund kirkekontor

Rådhusveien 18, 9620 Kvalsund

Svein M. Sivertsen kirkeverge

svein.sivertsen@hammerfest.kommune.no

Vegard Loke Rønning ... sogneprest

sogneprest@kvalsund.kommune.no

Linda Rønning menighets-

sekretær og trosopplærer

linda.ronning@kvalsund.kommune.no

Reidar Holmgren kirketjener og kirke-
gårdarbeider i Kvalsund.

Roald Nilsen kirketjener i Kokelv

Serine Nikodemussen

renholder i Kokelv kirke.

Leder i menighetsrådet i kvalsund:

Vegard Loke Rønning.

Leder i menighetsrådet i Kokelv:

Roald Nilsen

Sogneprestens hjørne

Av Jon Atle
Birkeland

Så var plutselig det nye arbeids- og skoleåret i gang igjen. Vi møter på arbeidsplassen eller på skolen og jeg vil jo tro at for de fleste av oss så møter vi igjen gamle kjente. Vi mobiliserer det som skal til av krefter og innsatsvilje for å «ta laus på oppgavene».

Men jeg vil tro den største iveren var knytta til det å kunne fortelle om det du fikk gjort i ferien. Den var planlagt, «tima og tilrettelagt» og stort sett så gikk det greit. Du fikk møtt de du hadde planlagt å møte, du fikk vært innom de stedene du hadde planlagt å besøke og var du heldig så fikk du hvilt deg og henta litt krefter i løpet av ferien også.

Men så var det han eller hun som ble taus og ikke hadde så mye å fortelle om i kantina. På direkte spørsmål så fortelles det om at «Ja, det ble da stort sett å være hjemme, ja». For noen er det selvvalgt men for andre så handler det om at økonomi og andre ting gjorde at det ble ikke penger igjen til å dra på ferie i år heller.

Og for noen gjelder det resten av året også. Det er ikke penger igjen til å være med på helgeturer, fritidsaktiviteter og sånne ting som «alle andre» er med på.

Når dette rammer barn og unge også så begynner det å bli bekymringsfullt. Det er på ingen måte grunn til å anklage foresatte for å prioritere feil eller ikke å skaffe nok inntekter, de gjør så godt de kan og sikkert litt mere til.

Det som er bekymringsfullt er jo heller at forventningene om at alle skal ha gjort det eller det og presset om å ha riktig merke på klær og slikt gjør at noen settes utenfor.

Selvfølger er det viktigste å ha folk som bryr seg og er glad i ungene og det å ha tak over hodet og mat på bordet. Men det er viktig å kunne være med på det de andre er med på også. Det er med på å danne deg som person og ikke minst så er det med på å gi deg en plass i gruppa.

Jeg sier ikke at foresatte skal prioritere fritidsaktivitetene til ungene når det begynner å bli knapt med midler. Jeg sier heller at vi kanskje må begynne å gjøre noe med forventningene til både de ungene og de foreldrene som har midler nok til å la ungene være med på de rette tingene og ha de rette klærne.

Det er kanskje vi som har den største jobben når vi skal fortelle både oss selv og ungene våre at det er ikke alle som har de samme mulighetene som vi har og det er ikke deres feil. Det er nok heller det at vi legger lista for høyt og skaper et urimelig press på andre som skaper den feilen.

Men jeg er også glad for at det åpnes for å snakke om disse tingene og at det er noen som gjør noe med det. Initiativet bak «Isbjørnfondet» er bra, vi må bare gjøre vårt til både å fylle midler inn i fondet.

Men vi må også gjøre vårt til å huske på at fondet finnes og at fondet kan brukes både når det er vi og våre som trenger litt hjelp men også når vi ser andre som kunne trengt et dytt for å henvende seg dit for å be om hjelp. Det koster nok litt å sende den henvendelsen men det kan bety så mye for den som får hjelp til å gjøre det som «alle andre» gjør og har det som «alle andre» har.

Og hvis dere lurar på hvorfor jeg skriver om dette så finner dere svaret i kapittel 6 i «Apostlenes gjerninger». Når de kunne organisere en tjeneste for å hjelpe hverandre så må vel også vi kunne klare det to tusen år etterpå.

1 følge kalenderen er vi i høstmånen september, men i skrivende stund har vi det beste sensommer været man kan ønske seg, solfylte gode dager- hvor man ennå kan glede seg over å tilbringe mange timer ute i godværet.

Når bladet kommer ut er vi i slutten av september, da er markens lyng og vekster kledd i høstens farger og trærne har tatt sin fargesprakende høst-kåpe på.

Høsten er vakker,- før den går over i vinterdvale. En virksom og koselig årstid ligger foran oss,- de mørke kveldene er som skapt til å skape hygge og tenne lys som gir fredelig ro i sinnet.

I menigheten vår er flere aktiviteter i god gjenge. Undervisning for konfirmantene, høst leiren for barn gikk av stabelen 7.- 9. september, og tilbudet til de aller minste er sang og lek som Babysang og Knøttesang. Faddere eller besteforeldre må gjerne bli med på dette. Dere vil oppleve sang, lek, og matservering i et livat og trivelige fellesskap.

I kommunen vår skjer det mange aktiviteter og arrangementer, et rikt mangfold av tilbud til de aller fleste, yngre som eldre. Bare hver flink og delta, det er viktig for trivselen at man deltar og bidrar i sosiale, kulturelle og det være seg fysiske aktiviteter. Er du en av dem som liker og har glede å være publikum er det rikelig av ulike arrangementer fremover. Det skjer på AKS, i idrettshallen og i Kirken.

Jeg har hatt mange fine samtaler med utallige personer i løpet av sommeren, ved min blomsterhage langs fortauet. En av dem en aldeles blid svensk dame, stoppet ofte og hun ga uttrykk for sin begeistring for byen og de mennesker hun møtte her. Vi var vennlige, blide og lett å komme i kontakt med. Terningkast 6.

Vi får bestrebe oss videre til å være nettopp det. Glem ikke å gi et smil, og du får en gave tilbake.

GOD HØST !

Anne-Line Nora,
redaktør

Den apostoliske trosbekjennelse

Trosbekjennelsen blir framsagt av menigheten ved alle gudstjenester i Den norske kirke.

BAKGRUNN OG HISTORIKK

Den apostoliske trosbekjennelse som kan spores tilbake til rundt midten av 800-tallet. Fra ca. år 400 finner man en bekjennelsesformel som er stort sett lik dagens tekst. Magnus Lagabøtes Landslov, den første loven som gjaldt hele Norge, åpner Kristendomsbolken med en versjon av den apostoliske trosbekjennelse.[2]

Betegnelsen Den apostoliske trosbekjennelse er misvisende i den forstand at bekjennelsen ikke kan spores direkte tilbake til apostlene, dog kan dens tolv ledd knyttes, symbolsk, til Jesus' tolv disipler. Opprinnelig erklærte man heller ikke "Jeg tror", men "vi tror på Gud fader, den allmektige..." og så videre. Navnet antas komme av at bekjennelsen er sammensatt av elementer som finnes i Det nye testamente, det vil si apostlenes etterlatte tekster. Dette skiller den fra Den nikenske trosbekjennelse, som har elementer som er mer fortolkende.

Selv om man ikke finner teksten til Den apostoliske trosbekjennelse i eksakt form helt tilbake til de første århundrer, finner man bekjennelsesformler som er forløpere til denne teksten. Først og fremst gjelder dette Den gammelromerske bekjennelsen som går tilbake til det 2. århundre og er svært lik Den apostoliske bekjennelse. Det er heller ikke vanskelig å følge linjen helt tilbake til NT hvor man finner mange såkalte bekjennelsesformler i bibeltekstene. Disse er konsentrerte formuleringer av sentrale trossannheter som for eksempel Matt 16,16; 1 Kor 12,3; 8,6; Apg 8,37 og 2 Kor 13,13.

Den apostoliske trosbekjennelse (og den gammelromerske) ble brukt i den vestlige kirke. For den østlige kirke ble Den nikenske trosbekjennelse mest sentral. Apostolicum var helt fra starten av en dåpsbekjennelse. Det er den fortsatt i dag, men i tillegg er den også brukt som bekjennelse i menighetens hovedgudstjeneste i protestantiske kirker. Den nikenske trosbekjennelsen brukes vanligvis bare på spesielle dager i kirkeåret. I Den katolske kirke brukes den ofte ved dåp utenfor messen, mens man i messen heller bruker den noe lengre nikenske

trosbekjennelse. Den brukes også i rosenkransbønnen.

NORSK VERSJON

Det finnes flere oversettelser, som avviker noe fra hverandre. De fleste avvik er av liten betydning for tolkningen av teksten, men det er to hovedversjoner som skiller seg ut. I Den norske kirke og andre protestantiske kirker bruker man ordet 'allmenn' der gresk har og latin har catholicam. Dette er ikke noe som skjedde umiddelbart etter reformasjonen, man brukte i lang tid 'katolsk' også i den lutherske versjonen, da dette betyr 'allmenn' eller 'universell'. Men på 1700-tallet innså Den norske kirkes ledelse at legfolk hadde vanskelig for å forstå forskjellen mellom begrepet 'katolsk' og egennavnet 'katolsk', og endret det derfor. I Den katolske kirke brukes en norsk versjon med ordet 'katolsk': «den hellige katolske kirke»; I Den anglikanske kirke og Den ortodokse kirke bruker man normalt ikke norsk i liturgien; de versjoner som brukes på andre språk har normalt ordet 'katolsk' (f.eks. engelsk «The holy catholic Church»):

*Jeg tror på Gud Fader, den allmektige,
himmelens og jordens skaper.
Jeg tror på Jesus Kristus,
Guds enbårne Sønn, vår Herre,
som ble unnfanget
ved Den Hellige Ånd,
født av jomfru Maria,
pint under Pontius Pilatus,
korsfestet, død og begravet,
før ned til dødsriket,
stod opp fra de døde tredje dag,
før opp til himmelen, sitter ved Guds,
den allmektige Faders høyre hånd,
skal derfra komme igjen for å
dømme levende og døde.
Jeg tror på Den Hellige Ånd,
en hellig, allmenn kirke,
de helliges samfunn,
syndenes forlatelse,
legemets oppstandelse
og det evige liv.*

Amen.

Kvalsund kirke

En av våre kirker i prostiet, Kvalsund kirke har gebursdag søndag 21.oktober, og blir hele 126 år.

I 1892 ble Kvalsund kirke innviet av prost Rosenlund, etter at biskop Johannes Skaar måtte melde forfall på grunn av sykdom.

Kirken var et vakkert syn, der den stod på bakkekammen omtrent der Kvalsund sykehjem står i dag. Ennå manglet innvendig og utvendig

bordkledning. Det ble gjort senere.

Kirken hadde ca. 190 sitteplasser og var stappfull på innvielsesdagen. Altertavlen som ble plassert i kirken hadde tidligere stått i Hammerfest kirke. Den ble berget da Hammerfest kirke brant i 1890.

I den første tiden var kirken uten ovn. Det ble temmelig kaldt noen ganger. Først ved århundreskiftet ble det anskaffet ovn.

Det hele begynte så bra, men kirkenes første 35 år ble en bedrøvelig

og nærmest tragikomisk historie. For så begynte problemene. Det skulle vise seg at grunnarbeidene ikke var tilstrekkelige. Grunnen der kirken stod på var mest leire, og kirken var svært dårlig fundamentert. Muren under kirka gav etter, dette var i 1896.

Reparasjoner ble foretatt, men i 1910 heter det igjen at grunnmuren svikter, leiren beveger seg. På slutten av 1920 var kirken et bedrøvelig syn.

Vedlikeholdsarbeidet kostet mye penger, for kommunen var det et økonomisk slit, det var trange tider. Saken havnet både i departementet og Stortinget. 12. mars 1927 nedla politimesteren i

Vest - Finnmark forbud mot å benytte Kvalsund kirke, da den når som helst kunne styrte sammen.

I 1928 ble kirken revet, for å kunne flyttes til en sikrere tomt. Først i 1934 ble det første spadestikk tatt og kirken ble gjeninnviet 2. pinse-dag 10. juni 1935 av biskop Eivind Berggrav.

Kirken inneholder en del gaver og en av gavene er det gamle døpefatet i messing. Det er en gave fra prost Aall til Kvalsund Capel. Kvalsund menighet er glad i sin kirke. Den har vært rammen om en rekke minneverdige høytidsstunder, og er den eneste bygning fra før krigen. Kirken har uvurderlig verdi for menigheten, her samles folk i glede og sorg.

Gratulerer med dagen søndag 21. oktober.

Tidligere kilder:

Torunn Fredriksen

Jens Berg-Hansen

Kvalsund menighetsblad

KIRKEN DEN ER ET GAMMELT HUS

Tekst: N.F.S. Grundtvig 1837 Melodi: Ludvig M. Lindeman 1840

Kirken den er et gammelt hus, / står om enn tårnene falle. / Tårne full mange sank i grus, / klokker enn kime og kalle, / kalle på gammel og på ung, / mest dog på sjelen trett og tung, / syk for den evige hvile.

Vi er hans hus og kirke nu, / bygget av levende stene, / som under kors med ærlig hu / troen og dåpen forene. / Var vi på jord ei mer enn to, / bygge dog ville han og bo / hos oss i hele sin velde!

Samles vi kan da med vår drott / selv i den laveste hytte, / finne med Peter: Her er godt, / tok ei all verden i bytte; / nær som sitt ord i allen stund / er han vårt hjerte og vår munn, / drott over tiden og rummet.

Husene dog med kirkenavn, / bygget til Frelserens ære, / hvor han de små tok titt i favn, / er oss som hjemmet så kjære. / Deilige ting i dem er sagt, / sluttet har der med oss sin pakt / han som oss himmerik skjenker!

Fonten oss minner om vår dåp, / altret om nadverdens glede. / Hvor skulle før i tro og håp / Herren vi finne tilstede, / enn hvor det for oss prentet står: / Herren idag er som igår, / så er og troen og dåpen!

Give da Gud at hvor vi bo, / alltid når klokken ringe, / folket forsamles i Jesu tro / der hvor det pleiet å klinge. / Verden vel ei, men I meg ser, / alt hva jeg sier, se, det skjer, / fred være med eder alle!

Foto: Terttu Dahl.

Det største samebryllupet i Hammerfest

Anne Merete Sara og Mikkel Aslak Gaup giftet seg den 30. juni i Hammerfest kirke. Begge to er fra Kautokeino, men etter brudens ønske ble Hammerfest, dens vakre kirke valgt for vielsen. Brudens foreldre har drevet Mikkelsgammen siden Anne Merete ble født, slik at hver sommer har familien bodd i Hammerfest. Byen har en stor betydning for Anne Merete.

Etter en samisk tradisjon og skikk fant vielsen sted, - brudeparet gikk i lag med sine nærmeste og andre gjester, i en prektig prosesjon fra rådhusplassen opp til kirken. En svært sjelden begivenhet i Hammerfest, - og meget nydelig. - En rørende, sterk og uforglemmelig vielse under en stappfull kirke. Undertegnede fikk den store æren å få vigsle Anne Merete og Mikkel Aslak til ekteskap, der største samebryllupet ble foretatt i Hammerfest kirke.

Thora Ragnheidur Bjørnsdottir.
Tidligere senior-/
prostiprest i Hammerfest.

Kirkelig fellesnemnd

Av Ellen Birgitta Johansen

Når kommunene Kvalsund og Hammerfest slår seg sammen skal våre fellesråd også slå seg sammen. Kirkeloven sier at hver kommune skal ha et kirkelig fellesråd. I november 2017 hadde Kvalsund og Hammerfest kirkelige fellesnemnd sitt første konstituerende møte hvor de valgte leder og nestleder. Våren 2018 har de tilsatt en prosjektleder og det ble vedtatt at nytilsatt kirkeverge i hammerfest skulle være prosjektleder for sammenslåingsprosessen. Undertegnede ble ansatt med oppstart 01.01.18.

Nå i august har fellesnemnd hatt møte og gjort vedtak om prosjektplan med fremdriftsplan. Det er mange viktige saker som skal avklares det neste året. Et av de viktigste spørsmålene er hvor mange sokn det nye fellesrådet skal ha. I dag er Hammerfest en ett sokns kommune som betyr at menighetsrådet har

samme funksjon som fellesrådet. I Kvalsund er det to sokns kommune hvor både Kokelv og Kvalsund har sine menighetsråd, og et fellesråd som har ansvar for økonomi, eendommer, kirkegårder og ansatte.

Det skal også vedtas felles kirkegårdsforvaltning for den nye kommunen. Nye kirkegårdsvedtekter skal vedtas og rutiner for gravferd skal samkjøres. Det betyr mange spennende saker som skal drøftes og fastsettes.

Fellesnemnd har vedtatt et kirkelig partssammensatt utvalg som skal sikre rettighetene til de ansatte i omstillingen.

Menighetsrådene skal gi uttalelser om de viktige sakene og jeg vet at det vil være lagt opp til menighetsmøte og årsmøte hvor medlemmene kan fortelle hvordan de ønsker at kirken i den nye Hammerfest kommune skal være.

Kirkelig fellesnemnd består av følgende personer:

	Fast representant	Vara representant
Menighetsråd Hammerfest	Hans Arne Dahl, leder	Even Lund
	Seija Piri	Hans M Ellingsen
Fellesråd Kvalsund	Roald Nilsen, nestleder	Kjell Sjo, personlig vara
	Anne Lise Nilsen	Oddvar Holmgren, personlig vara
Kommunal representant	Tom-Kristian	
	Tommen Hermo	Terje Wikstrøm
Geistlig representant Kirkeverge Kvalsund	Arve Martinsen	Har møte og talerett i fellesnemnd
Prosjektleder og kirkeverge i Hammerfest	Svein M. Sivertsen	
	Ellen Birgitta Johansen	Har møte-, tale og innstillingsrett til fellesnemnd

På kirkelig fellesnemndsmøte ble det også vedtatt målsetninger for sammenslåingen. De nye målsetningene er:

Vi skal bygge en hensiktsmessig organisasjon og felles kultur, samt styrke kunnskap og omdømme om kirkelig virksomhet. Den norske kirken i den nye kommunen skal:

- Være åpen, raus og inkluderende folkekirke. Den skal være synlig og relevant for innbyggerne.
- Innbyggerne skal oppleve at kirken er tilstede i deres lokalsamfunn i like stor grad som før sammenslåingen.
- Skal ha en effektiv og profesjonell administrasjon med god ledelse.
- Ha et godt samarbeidsforhold til den nye kommunen gjennom gode rutiner for samhandling.
- Skal være en viktig kulturaktør i den nye kommunen.
- Ta vare på den lokale frivillighe-

ten og tilhørigheten.

- Styrke rekruttering til menighetsråd og fellesråd.
- Sørge for gode rammer for preste-tjenesten og den kirkelige tjenesten.
- Sørge for at begge arbeidsgiverlinjene blir ivaretatt.

De neste møtene i kirkelig fellesnemnd er 13. november i Kokelv, 8. januar i Rypefjord og 12. mars i Kvalsund. Alle møter i kirkelig fellesnemnd er åpne og medlemmene kan gjerne komme på møtene for å bli kjent med det arbeidet som gjøres. Det er også mulig å komme med innspill på saker som en mener må ivaretas i sammenslåingsprosessen eller i det nye fellesrådet.

DØDE i perioden 23.05.18-31.08.18

Navn	Født	Dødsdato
John Andre Elmin	1990	23.05.2018
Eilif Helnert Bye.....	1928	28.05.2018
Synnøve Agnethe Aas.....	1936	28.05.2018
Kjell Arne Pedersen.....	1956	02.06.2018
Sigrun Planting	1930	21.06.2018
Hans Johan Pettersen	1924	25.06.2018
Haldis Marie Dinesen	1926	30.06.2018
Reidar Nielsen	1938	03.07.2018
Olaug Mirjam Jørgensen..	1945	06.07.2018
Ragna Nilsen.....	1920	06.07.2018
Anne Marie Thomassen..	1944	23.07.2018
Paula Alvilde Wold	1930	23.07.2018
Karin Johanne		
Rønbeck Johansen	1928	07.08.2018
Helmer Dagsvold.....	1940	09.08.2018
Annie Kristine Sjøvold.....	1930	10.08.2018
Ruth Johansen	1926	16.08.2018
Magnhild Hansen.....	1927	18.08.2018
Mary Wilhelmine		
Alexandersen.....	1928	24.08.2018
Elly Tordine Mathisen	1919	29.08.2018
Svein Harald Jullum	1951	31.08.2018

BEGRAVELSER I KVALSUND:

Navn	født	dødsdato
Petter Pettersen	1939	22.05.-18
Isak Johansen Buljo	1951	07.07.-18
Oddmund Fredriksen	1955	20.07.-18
Helga Lovise Eriksen	1925	07.08.-18
Frits Gunvald Pettersen	1947	30.07.-18

BEGRAVELSER I KOKELV:

Leifine Bertine
Nikolaissenfødt 1931, død 26.07.18

DEL DINE TÅRER ...

*gå ikke alene
– på din indre sti.
Lukk ikke porten til
– din indre verden.
Del dine tårer ditt savn-
– din sorg med dem som vil
Stå ved din side.*

DØPTE i perioden 03.06. 03.00.2018

Døpt.....	Dåpsdato	Sted
Sunniva Olsen.....	03.06.2018	Hammerfest kirke
Alvine Sofie Rodal	03.06.2018	Hammerfest kirke
Emma Nylund Andersen	10.06.2018	Hammerfest kirke
Selma Dreyer Birkely	10.06.2018	Hammerfest kirke
Svanhild Barstad Holmgren	10.06.2018	Hammerfest kirke
Mille Synnøve		
Ostad-Pettersen	17.06.2018	Hammerfest kirke
Morten Almar Dagsvold.....	24.06.2018	Rypefjord kirke
Max Nikolai Knudsen	24.06.2018	Hammerfest kirke
Andrea Taraldsvik Digranes.....	01.07.2018	Hammerfest kirke
Andre Ramon Gagama.....	22.07.2018	Hammerfest kirke
Sakarias Griegel Stephansen	22.07.2018	Sortland kirke
Elias Njerve Eidsvåg	12.08.2018	Sandnes kirke
Chrisander Pettersen.....	12.08.2018	Hammerfest kirke
Sebastian Boonsawai		
Henriksen.....	19.08.2018	Hammerfest kirke
Alma Krüger	26.08.2018	Hammerfest kirke
Ronja Amalie Wilhelmsen	26.08.2018	Rypefjord kirke
Aurora Marie Svendsen	02.09.2018	Hammerfest kirke

DÅP I KVALSUND

Isak Hellervik Rodaldøpt 15.07.18

VIGDE

09.06.18	Gøril Svendsen og Roy Ole Strømme
30.06.18	Anne Merete Mikkelsdatter Sara og Mikkel Aslak Nilsen Gaup
07.07.18	Ann Vibeke Ingebrigtsen og Morten Jørgensen
04.08.18	Christin Gulseth Severinsen og Vidar Holmgren Olsen
04.08.18	Sigrid Lena Rønning og Paal Roger Andersen
11.08.18	Lisa Bærø Eliassen og John Arild Svendsen
11.08.18	Eirin Holmø og Jon Are Nilsen
14.08.18	Jade Marie Pedersen og Odd Arne Pedersen
18.08.18	Jon Vigfus Gudjonsson og Khampha Chanthasen
18.08.18	Jill-Helene Johansen og Stig Stenberg

VIGDE I KVALSUND

11.08.18 Ingrid Kristine Liland og Ruben Lauritsen

Gaver til menighetsbladet

Elsa og Roald Henriksen
Margot Eli
Paula E. Antonsen
Anne og Ivar Johansen
Rigmor Brataas
Eva Karin Henriksen
Fam. Thor-Aron Simonsen
Randi og Astor Johansen
Svanhild og Birger Amundsen
Per Paulsen og Bente Jensen
Eva Milch
Karin Marie Svendsen
Sølvi og Yngve Ketil Isaksen
Pirjo og Hans Kristian Østvik
Grete Wold
Jane Negård
Inger Larsen
Karin Solstad
Sonja og Harald Håkonsund
Ingrid Bø Pedersen
Karin Isaksen
Unn-Johanne Hustad Olsen
Jenny Brovold
Unn Tove og
Halgeir Stenersen
Harry Johansen
Lillian Nora
Ragnar Jørgensen
Sagat-samisk avis
Karin Mauno Johansen
Inger Marie Albrigtsen
Berit Svanholm
Anna Engenes
Roger Lorentsen
Gustav Engedal
Kjell Heggelund
Bente A. Larsen
Frank Ove Sahlberg
Bodil og Eyvind Moberg
Irene Engedal
Liv Sylva Vejle

Anne Marie og Stein Larsson
Øystein Rydheim Thomassen
Anne-Rita Andersen
Marianne Mathisen
Gerd A. Mauno
Aili Holm
Ronald Jonsen
Randi Hellerud
Gunn Ch. Vaseli
Jan Magne Hassfjord
Trond Skancke
Turid K. Andreassen
Ingeborg Rajala
Aino Henriksen
Åse og Arnulf Mortensen
Sissel Mølmann Holmgren
Britt Heggem
Erna Jørstad
Turid og Egil Thomassen
Oddrun og Harold Nilsen
Bodil K. Johansen
Tove Røeggen Hanssen
John Wahl
Margot Lyngvoll
Kari Nes
Synnøve og Harald Mortensen
Lars Holmgren
Randi Hjertø
Jan H. Planting
Anne-Lise Huemer
Hilde Myrseth
Olaf Myrseth
Eirik Arne Eliassen
Elin Heitmann
Gunnar T. Holm
Bjørn og Olav Kristoffersen
Greta D. Johansen
Magnhild Normann
Reidun Nordby
Per og Gerd B. Spein
Britta Kiær
Elin Røberg
Mary Møllenes
Line Jensen og
Hans Ivar Iversen
Astrid og Egil Jeremiassen
Andreas Mølmann
Kirsti S. og Ferdinand Nilsen
Turid og Tore Helge Hansen
Bente Lysjø og
Ulf-Birger Wilhelmsen
Astrid Sandnes
Kjellrun og Claus Johansen
Grethe Bakkejord
Nancy Adolfsen og
Asbjørn Pettersen
Viviann Rasmussen
Trude Johannesen
E. og O. Martinsen
Arnhild og Kjell Mattson
Tulla Watt Kristiansen
Turid Skorpen
Helga Dahl
Aud Stunes Olsen
Gerd A. Sivertsen

Karin Andersen
Bjørn Hansen
Bodil og John Hjeltnes
Ellen Berg-Hansen
Dagfinn Nicolaysen
Turid Nikoline Olsen
Frank Wæraas
Parsøyly Bartholdsen
Synnøve D. Nilsen
Arna Kvalsvik
Inger Britt Nilsen
Åse Gamnes
Reidar Løveid
Kjell Planting
Inger Karin Olsborg
Ulf Eliassen
Solveig Ståhl
Ellinor Riise
Svein Erik Planting
Torild Sivertsen
Jan Wiggo Pedersen
Jorunn Johannessen
Else Marit Amundsen
Lillian N. Normann
Ragnhild Bredal Hansen
Nelly B. Nordnes
Turid og Jens Berg-Hansen
Mona E. Olsen
Else Marie og
Torbjørn Svendsen
Else-Marie Pedersen
Reidar Kvalvik
Britt og Åsmund Thomassen
Bjørn Opdahl
Ann Lisbeth Ingebrigtsen
Ulf Hansen
Peggy Vestre Johansen
Dag og Gerd Mona
Bodil Brox
Heidi og Dagfinn Pedersen
Anne Frønning
Gerd Kristoffersen
Ellen Tronstad
Petra Olsen
Lise Sageng Dahl
Tor Einar Pettersen
Kitty Pettersen
Eva Hagen
Margit Telstad
Birgit og Kjell Valle
Odd Selnes
Svein Olav Pedersen
Marit Mehus Brynjulfsen
Eili Næss
Ann-Sylvi og Erling Jensen
Unni Mikkola
Knut og Grethe Sandnes
Tove M. Holm
Randi Marie Karlsen
Solveig Løkke Knudsen

TUSEN TAKK for gaver til
menighetsbladet, totalt

kr. 38 334,-.

GUDSTJENESTE SØNDAG 29. JULI

- Olsok dagen

Tekst og foto: Anne-Line Nora

Søndag 7. september i 2014 var det innsettelse av kapellan og prosti prest Thora R. Bjørnsdottir i Hammerfest kirke ved fungerende prost Jon Arne Tandberg.

Thora er islingling fra hovedstaden Reykjavik.

I voksen alder begynte hun å studere teologi høsten 1996, da var hun 45 år, og avsluttet med pedagogisk utdanning fra universitetet i 2005.

Hun kom til Norge i 2010 grunnet den økonomiske krisen, og ble prestevikar i Sør-Varanger prosti i 2011. Sokneprest i Gamvik sokn fra april 2012 - 14.

Nesten fire år senere, søndag 29. juli -Olsok dagen, da Thora holdt prekenen og helt på slutten av en historisk og god preken, meddelte hun sin avgang. Dette var hennes siste gudstjeneste i prostiet.

Det kom nok overraskende på mange av kirkegjengerne. I en alder av 67 år har Thora nå satt strek i arbeidslivet og blitt pensjonist.

Inne i vigselsskapellet, med mangfold av grønne planter i de store vinduene hvor sollyset skinte, var det fint å ha kirkekaffen, lyst og trivelig, og ha avskjedsstund med Thora.

Sogneprest Jon Atle takket Thora i gode ordelag fra prostiet og overrakte gave.

Menighetsrådsleder Hans Arne Dahl takket fra menigheten, overrakte gave, og nevnte spesielt tilbakemeldinger han hadde fått fra mange i menigheten som hadde satt stor pris på de gode samtalene

med henne i alle faser i livet, og at hun tok god tid.

Medvirkende på Olsok-gudstjeneste var: prostiprest Thora R. Bjørnsdottir, sogneprest Jon Atle Birkeland, organist Elena Fredriksen, klokker Hans Arne Dahl, medhjelper Terttu M. Dahl.

Stor Takk til de som bakte de deilige kakene og ordnet til.

Gode ønsker til deg Thora i din nye tilværelse som pensjonist.

Avskjedsgudstjeneste

til Prost Arve M. Marthinsen

Tekst: Vegard Loke Rønning

Foto: Helge R. Johnsen

Biskop Olav Øygard takket av prost Arve M. Marthinsen i søndagens gudstjeneste i Hammerfest kirke. Marthinsen har vært prost i Hammerfest siden 2011, og etter syv år som leder av prestene avsluttet han sin tjeneste med en gudstjeneste. Biskopen trakk frem Marthinsens engasjement for dem i samfunnet vårt som er annerledes, samt hans klare og sterke forkynnelse av Guds evangelium.

Gudstjenesten var preget av et fokus på kjernen i det kristne budskapet. Marthinsen hadde plukket ut de bibelversene som sto mest sentralt i hans tjeneste, og holdt en engasjerende preken med et fokus på de fire ordene: La ditt rike komme.

Hammerfest kirkebrass, ledet av kantor Brovold løftet gudstjenesten musikalsk. Tro og Lys, et av prosjektene prosten brant for, var med for å takke av prosten. Fra presteskapet var kapellan Engebretsen, sogneprest Dale Ljosland og sogneprest Rønning medvirkende med altertjeneste og tekstlesning. Diakon Ulveseth ledet bønn og sang underveis i gudstjenesten.

Prost Marthinsen reiser nordover til Svalbard for å tjenestegjøre der. Vi i Hammerfest ønsker ham Guds velsignelse over tjenesten som står

foran, og et stort takk for hans engasjement og arbeid i de syv årene som har gått.

Gudstjenesteliste for Hammerfest sokn

i perioden 30. september til 16. desember 2018

Dato	Dag	Sted	Gudstjeneste	Kl.slett
30.09.18...	19. s. i treenighetstiden....	Hammerfest.....	Gudstjeneste m/Tro og Lys	12.00
30.09.18...	19. s. i treenighetstiden....	Rypefjord	Dåpsgudstjeneste	15.00
07.10.18 ...	20.s. i treenighetstiden	Hammerfest.....	Gudstjeneste	12.00
14.10.18....	21.s. i treenighetstiden....	Hammerfest.....	Gudstjeneste	12.00
21.10.18....	22.s. i treenighetstiden	Hammerfest.....	Jazzmesse	18.00
28.10.18 ...	Bots- og bønnedag.....	Hammerfest.....	Bots- og bønnedagsgudstjeneste.....	12.00
28.10.18 ...	Bots- og bønnedag.....	Rypefjord	Dåpsgudstjeneste	15.00
04.11.18 ...	Allehelgensdag.....	Hammerfest.....	Barnas gudstjeneste	12.00
04.11.18 ...	Allehelgensdag.....	Hammerfest.....	Minnegudstjeneste	18.00
11.11.18....	25.s. i treenighetstiden	Hammerfest.....	Gudstjeneste m/Tro og Lys	12.00
18.11.18	26.s. i treenighetstiden	Hammerfest.....	Barnas gudstjeneste	12.00
25.11.18	Domssøndag	Hammerfest.....	Lysmesse	12.00
25.11.18	Domssøndag	Rypefjord	Dåpsgudstjeneste	15.00
02.12.18 ...	1. søndag i advent.....	Hammerfest.....	Gudstjeneste	12.00
09.12.18 ...	2. søndag i advent.....	Hammerfest.....	Barnas gudstjeneste	12.00
16.12.18	3. søndag i advent.....	Hammerfest.....	Gudstjeneste m/Tro og Lys	12.00

Gudstjenesteliste for Hammerfest sokn i perioden 30. september til 16. desember 2018

Det kan komme endringer i gudstjenestelista. Se annonse i Finnmark Dagblad hver torsdag, eller gå inn på vår hjemmeside www.kirken.hammerfest.no

Salmen jeg velger...

Kjærlighet er lysets kilde...

Her i nord er lyset velkomment etter en lang mørketid, så derfor har jeg valgt pinse salmen» Kjærlighet er lysets kilde « ... Det er en gammel og kjær Grundtvig salme, som har vært fast inventar i gudstjenestene her i Kvalsund så lenge

jeg kan huske. Salmeteksten løfter frem evangeliet i pinse tiden, og den forkynner at kjærligheten Gud har gitt oss gjennom Jesus Kristus er kilden til alt som er godt, rent og sant i denne verden.

Hilsen Reidar Holmgren.

Tekst : N.F.S. Grundtvig. 1853. Melodi : Ludvig M. Lindeman. 1862

Kjærlighet er lysets kilde,
kjærlighet er livets rot.
Derfor er Guds råd så milde,
derfor er Guds Ånd så god.
Jesus har den selv forklaret,
Ånden har den åpenbaret,
den kan kjennes i Guds fred
og det håp vi trøstes ved.

Kjærlighet er livets krone,
kjærlighet er lysets glans.
Derfor sitter på Guds krone,
Jesus nå med strålekrans,
han som lyset er og livet,
har for oss seg selv hengivet,
han forblir og lever ved
Guds, sin Faders kjærlighet.

Kjærlighet er lovens fylde,
og fullkommenhetens bånd,
den er hva vår Gud vi skylder,
den er frukten av hans Ånd.
Derfor med Guds - kjærligheten
vokser opp om kapp Guds - freden.
Vi skal også bli ved den
ett med sjelens beste venn.

på tur til Slettnes

Tekst og foto:
Anne-Line Nora.

Hvert år i juli omtrent på denne tiden, så er det gudstjeneste i kapellet på Slettnes. Søndags været var upåklagelig, det skal liksom blåse litt friskt på sjøen. Da vi var kommet ut av havnebassenget og lenger ut i Sørøysundet frisknet vinden ytterligere til.

Det var rimelig fullt ombord, alle var ikke kirkegjengere, antagelig skulle noen ut i terrenget på Slettnes.

Akkurat som i fjor var det koselig å komme ned i salongen og kjøpe god kaffe og nystekte vafler med deilig tilbehør hos de blide jentene i byssa. Riktig livlig var det også her nede.

En hyggelig vandretur får man fra kaia helt til kirken. Veien slynger seg så fint i landskapet, smal grusvei med grønn rabatt i midten.

Det neste som er hyggelig og artig det er å treffe og hilse på de «fastboende» sommergjestene ved kirken og ha tid til å gi og få en god klem..... da blir det... :« sol i hjertet og sol i sinnet.» Om jeg husker rett så er det kun en fastboende på Slettnes.

Mange av de reisende valgte å komme på gudstjenesten. Flere var på sommerbesøk i kommunen, og for de fleste var det første gang de var på Slettnes, som den katolske søster med følge.

Det var ingen kirkeklokke-ringing før gudstjenesten, det var det heller ikke i fjor grunnet pengemangel. Jeg ble fortalt at det var bevilget penger til nytt klokketårn. Uvær og slitasje over utallige år tok knekken på tårnet. Mannskapet er klart, så neste år flytter kirkeklokka ut av kapellet der den oppbevares ,og over i eget hus.

Prostiprest Thora R. Bjørnsdottir ønsket velkommen, og ledet hele gudstjenesten.

Prekenen var god og tankevekkende - salmene var velkjente med tonefølge av kantor Elena Brovold. Salmesangen lød så flott i kirkerommet.

Den siste salmen var « Deilig er

jorden» og samtidig som den ble sunget, fikk jeg i oppgave å samle inn kollekten. Det innsamlede beløp var ca. 2500,- kroner, som gikk til kapellet.

Tusen Takk til alle giverne.

Etter Velsignelse og Postludium, er den gode sedvanen å kose seg med det kirkekaffen har å by på til små og store i kapellet, og inklusive den gode småpratene. Dette har noen skjønne «engler» stelt i stand

til alle sammen. Hjertelig Takk for alt. Det er alltid en glede å feire gudstjeneste på Slettnes, og denne gangen sammen med Thora og Elena.

Etter avtalt avgang- med alle vel ombord, var det strake «veien» for Gamle Mårøy mot byen. I salon-

gen var det liv og latter, og god mat og drikke å få kjøpt. »Bysse/salong pikene» Kari-Ann Iversen og Nina Jørgensen var i full sving.

Storslagne Håja passerte vi da et stort skydekke lettet og slapp kveldssolen til som strålte raust

over fjellsiden. Vakkert skue.

Det gjenstår å takke Kari-Ann og Nina for god service. Flinke damer.

Og takke kaptein Thorkildsen og hans hyggelige mannskap for en aldeles behagelig og trivelig tur med Gamle Mårøy.

Turen til Slettnes ble finansiert av Hammerfest menighet. En god tradisjon!

DEN TOMME STOLEN

En dag fikk sognepresten i den lille landsbymenigheten en telefonsamtale fra en av landsbyens innbyggere.

”Jo, det gjelder faren min...” sa kvinnen i den andre enden av røret. ”Du har ikke mulighet til å komme og hilse på ham en gang i neste uke? Jeg tror ikke han har så lenge igjen, og han ville nok sette pris på å få snakke med deg.”

Presten takket naturligvis ja til invitasjonen, og lovte å besøke faren hennes førstkommende uke. Da presten senere uanmeldt kikket inn hos den gamle mannen, fikk han se en tom stol ved siden av mannens seng.

”Jaså”, sa presten forundret. ”visste du at jeg skulle komme?”

”Den gamle mannen så pinlig berørt ut. ”Nei, overhodet ikke...men nå når du er her, er det noe jeg gjerne vil spørre deg om.” Selvfølgelig. Hva vil du snakke om?” spurte presten mens han slo seg ned.

”Jo, saken er den at jeg ikke har vært Guds beste barn.

Jeg har ikke gått særlig ofte i kirken, og ikke har jeg lest mye i Bibelen heller. Nesten hele livet har jeg hatt så vanskelig for å be. Jeg har aldri lært hvilke ord man skal bruke eller hva man skal be om. Men for et par år siden

var det en god venn av meg som sa at dette med å be ikke var så vanskelig. Alt jeg trengte å gjøre, var å sette fram en tom stol og late som om det var Jesus som satt der. Og så kunne jeg snakke med ham akkurat som med hvem som helst annen. Og det fungerte helt fint.

Jeg setter fram denne stolen stadig vekk og så snakker jeg med Jesus. Men si meg, du som er prest, er det lov å gjøre sånn? Eller tror du Gud blir sint på meg fordi jeg ikke ber slik som man skal?”

Presten satt stille en stund, rørt av den gamle mannens oppriktighet og ærlige lengsel etter å snakke med Gud.

”Min venn”, sa han så, ”du har ingenting å uroe deg for.

Jeg er sikker på at Gud setter stor pris på dine bønner,

og jeg er helt sikker på at Jesus er hos deg når du snakker med ham.”

Et par uker senere fikk presten enda en telefonsamtale fra datteren. ”Jeg ville bare fortelle at pappa er gått bort”, sa hun.

”Da må jeg få kondolere”, sa presten. ”Det var virkelig leit å høre. Når skjedde det?”

”I går ettermiddag». Vi pratet en stund på formiddagen, akkurat som vi pleier.

Etterpå gikk jeg ut for å gjøre noen ærender, og da jeg kom tilbake, hadde pappa sovnet inn.

Hele ansiktet hans strålte av en stor fred. Men vet du, det var så rart ... rett før pappa døde, hadde han reist seg halvveis opp i sengen og lagt hodet på den stolen han alltid hadde stående ved siden av sengen.

Skrevet av Hans Arne Dahl

Hvis du er lykkelig !!!

Det var en gang en spurv som ikke ønsket å være som andre spurver,

- så den bestemte seg for IKKE å fly sørover til vinteren. Snart ble det imidlertid så kaldt i været at spurven motvil- lig måtte innse at han måtte fly sørover allikevel.

På kort tid begynte det å fryse is i vingene til den lille spurven.

Snart ble det så mye is at spurven falt ned på et gårdstun, nesten ihjelfrosset av kulde.

En ku kom spaserende forbi. Tilfeldigvis gjorde den sitt fornødne midt på den lille spurven. Spurven trodde dette var slutten, men kuskiten varmet den lille kroppen og fikk vingene til å tine.

Varm og lykkelig og i stand til å puste, begynte den lille spurven å synge. Akkurat da kom en stor katt forbi. Da den hørte kvitringen måtte den undersøke nærmere hva det var. Katten fjernet kumøkka og fant den lille kvitrende fuglen under, - og spiste den straks opp.

MORALEN i denne historien er:

- * Alle som sprer dritt om deg, er ikke nødvendigvis din fiende.
- * Alle som får deg ut av dritten er ikke nødvendigvis din venn ...
- * Og - hvis du er varm og lykkelig i din verden uansett hvor mye - dritt det er i den - hold kjeften igjen.

Herren selv skal gå foran deg. Han skal være med deg. Han svikter deg ikke og forlater deg ikke. Vær ikke redd og mist ikke motet!

5. Moseok 31-8

- EN VISE SKATT ... HARPAN

Denne melankolske og triste visen med motiv fra hungers årene fengslet folk flest i de nordiske land. Mange kjente seg igjen, da innholdet i teksten beskrev nødsår spesielt blant «torpare» og småbrukernes natur husholdning i nordområdene i Norden.

Melodien var sår og er overlevert til nåtiden med transkripsjon av Ulrika Lindholm.

Harpan ble trykt i en mengde skillingstrykk i perioden 1832. - 1919; den ble faktisk tatt med i hver eneste håndskrevne visebok fra 1850 og fremover. Den ble oversatt til finsk og trykt i visebøker i Finland fra ca. 1850 årene.

Jeg husker den i fra barndomshjemmet mitt i Vadsø i 1953-54. Mamma leste den høyt fra et blad eller magasin, - flere ganger.

Den ble mye omtalt og lest i vår lille by, - og gjorde et sterkt inntrykk.

* Min bestefar på farsiden, og hans eldste bror Isak kom på ski fra Nord-Finland til Neiden i Sør-Varanger kommune i desember ca. 1890.- Mørketid, kaldt, strabasiøst og enkelt utstyrt. Broren Isak ble i Neiden, mens bestefar tok skiene fatt og fant veien til Vadsø - 14 mil.

To unge menn med stort mot og et mål å komme til Finnmark for å få seg arbeid og skape seg en fremtid.

Det var finsk sisu på sitt beste.

Anne-Line (Sirkka) Nora.

HARPAN

*Tekst: Umeå prost
Anders Grafström (1790 - 1870)
Melodi : Nedskrevet i Ibestad
av Hilmar Eriksen.
Det finnes også andre tone settere.
Tolking av Ulrika Lindholm.
Undertittel: Hungersnøden
i Finland. (brukt i Norge)*

I ensliga stugan en kulen kvell
steg Gunnar med bark i från skogen.
Till bröd skal det bakas på ugnens håll
men icke et mjölduft fans i hans tjäll
och icke et aks uppå logen.

Då kommo emot honom barnen två
med bleknande kinder de arma.
Giv bröd åt oss, fader vi hungra så
och låt oss allenast en smula få !
Jag har intet, Gud seg förbarma !

När moder bars bort på den svarta bår -
och ner under mullen dess kista
Blev gjömd under vallen där kyrkan står
En kaka du gav, den var vått av din tår
Såg fader o var det den sista.

Ack barn jag har ingen at ge er i dag,
men Gud skal i morgon väl sända -
den hjälp vi forbida av hans behag.
O varen blott stilla och nöyda som jag
I morgon här bakas kanhända.

Så tok han från Mossiga väggen ner
sin harpa, vad makt i sin stämma.
De hungrande små icke klaga mer
På innfallna kinderna glädjen ler
och klången kan plagorna hämma.

Med hovudet nedböjt at dölja sin tår
och icke sin ångslan förrada
Nu faderen en muntrande polske slår
och barnen dansa og kvällen förgår
tills trötta de somnade båda.

Vid badden av strå där de slumra är
Så bad han o Gud ifrån nøden
befria dem du alla lidandes vän
Det skådde de vaknade aldrig igjen
Befriaren kom - det var døden.

Gje meg handa di, ven

*Tekst: Sondre Bratland,
Melodi: fra Irland 1600- tallet.*

Gje meg handa di , ven, når det kveldar
det blir mørkt og me treng ei hand.
La dei ljose og venlege tankar
fylgje oss inn i draumars land.

Refreng :
Lat varmen frå ein som er glad i deg
tenne stjerner i mørkaste natt.
Gje meg handa di, ven, når det kveldar,
det blir mørkt og me treng ei hand.

Varme tankar og hender som trøystar
er som sol over frosen jord.
Kjenne varmen frå ein som er nær deg
gjev langtt meire enn store ord !

Refreng :
Lat varmen frå ein som er glad i deg
tenne stjerner i mørkaste natt.
Gje meg handa di, ven, når det kveldar,
det blir mørkt og me treng ein hand.

MIKKELSMESS 29. september

Høsten er fattig på høytider og festdager, men det er to dager som fremhever seg fremfor de andre. Mikkelsmess (høsttakkefest) og Allehelgensdag. Helt frem til 1770 var Mikkelsmess helligdag, da ble antall helligdager redusert.

Dagen spilte også en stor rolle som merkedag og har navnet sitt etter erkeengelen Mikael. I godt over 200 år etter reformasjonen har Mikkelsmess vært høsttakkefest hos oss.

I vår tid feires ikke lenger den 29. september i kirkene, men høsttakkefesten er blitt henlagt til en nær søndag så på den måten lever også dagen videre i vår tid.

En gammel tradisjon har vært at bondekvinnelag over hele landet pyntet kirkene til høsttakkefesten med blomster, kornblanding og årets grøde.

Det var viktig å takke Gud da årets avling var i hus for den var livsgrunnlaget for alle.

1. rad fra venstre: Sissel Johansen, Wenche Nissen, Elin Olsen Herstad, Bodil Moberg, Inger Larsen, Stein Reite.
 2. rad fra venstre: Randi Trefall Helgesen, Randi Moen Hansen, Inger Andersen Høifødt, Hilde Skancke Pedersen, Kirsten Kanstad, Berit Marhaug Hartveit, Karen Lorentzen, Anne-Lise Andersen, Oddgeir Thomassen.
 3. rad fra venstre: Helen Isaksen, Gunnar Gustavsen, Bjørn Harry Risto, Knut Nakken, Tor Sverre Arnesen, Svein Erik Jacobsen, Per Ole Gjøvik.
 4. rad fra venstre: Jonny Gerhard Nakken, Oskar Rønbeck, Hans Petter Nilsen, Bernt Arne Rønbeck, Ole Henrik Dalvik, Tor Einar Pettersen.

Konfirmantjubiläum 2018

Lørdag den 14. juli møttes 28 av konfirmantene som ble konfirmert i kirken i 1968 til treff. Det var klemming og hilsning i våpenhuset før de gikk inn i kirkerommet. Der ble det først tatt bilde av alle, av samme flinke fotograf som i fjor Ragnhild Valen. Videre var det salmesang og en fin andakt av prest Thora Bjørnsdottir. Vi mintes og tente lys for dem som var død fra 1968- kullet. Til avslutning i kirken ble Hammerfestsangen fremført,

og organist både lørdag og søndag var Elena Brovold.

Etter samlingen i kirkerommet ble alle ønsket velkommen ned i kirkestua, der var det stelt i stand kveldsmåltid med snitter og kaker. Takk til Terttu Dahl som disket opp. Stemningen tok seg opp utover kvelden, der hver enkelt fortalte om hvor de bodde og hva de holdt på med.

Søndag deltok 50-års jublantene på gudstjenesten og

på en flott kirkekafe etterpå.

De fleste jublantene som ikke bodde her i byen uttrykte at det var godt og komme hjem.

Alle jublantene bestilte gruppebilde og flere ønsket og få tilsendt menighetsbladet.

Takk til alle som deltok, og velkommen neste år til alle som ble konfirmert i 1969.

Tekst: Hans Arne Dahl

*Alle Foto:
Anne-Line Nora*

KONFIRMASJONS jubileum søndag 15. juli

Etter kirkekaffen ved gudstjenesten under gullkonfirmant jubileet søndag 15. juli, ble jeg av redaktør Anne-Line Nora bedt om å skrive noe om jubileumsdagene denne fine helgen midt i juli.

Foranledningen for denne forespørsel var at ordet ble gitt fritt under kirkekaffen og mange av jubileums-konfirmantene tok etterhvert ordet.

Tilslutt våget jeg meg fram og takket for at jeg fikk være med denne helgen, samtidig som jeg trakk fram en fortelling fra konfirmant-overhøringen her fra Jæren hvor jeg har bodd siden 1974.

La meg aller først få takke for invitasjonen som min kone Randi, fikk fra menigheten. Hun bodde i Hammerfest to år da hun var ung, og ble konfirmert i Hammerfest kirke i 1968. Da det fra Eva Bjørgve ble sagt at jeg som Randi's ektefelle også kunne få være med på denne festhelgen, var vi ikke sene om å melde oss på.

For min egen del var dette min første reise til noe sted nord for polarsirkelen. Randi og jeg fløy fra Bergen via Tromsø til Hammerfest om kvelden fredag 13. juli. Det var intet mindre enn fantastisk å komme til denne byen like før midnatt.

Emosjonelt ble jeg sterkt påvirket av tre ting. For det første at det var dagslys ved midnatt, selv om vi ikke akkurat så sola den kvelden.

For det andre at byen var så fin - i sterk kontrast til det bildet jeg så i geografiboka mi ett av mine første skoleår på slutten av 1950-tallet. På det bildet var Hammerfest en utbrent by etter tyskerne sine herjanger i slutten av 2. verdenskrig.

For det tredje var det at fra rom 709 på Thon Hotell kunne jeg se rett bort på Hammerfest kirke som svigermor hadde brodert bilde av, og som hang på stueveggen hjemme i Arna. For et sted, og for et kirkebygg!! Det var kjærlighet ved før-

ste blikk.

Jubileet startet med en samling lørdag kveld i kirkestua. Der hadde kirketjener Hans Arne Dahl og hans frue Terttu Dahl stelt i stand festmåltid. Etter måltidet ble ordet gitt fritt, og samtlige 28 gullkonfirmanter delte fra levd liv de siste 50 årene.

Noen trakk og fram minner fra barneår og fra konfirmasjonstiden. Spesielt ble prost Kåre

Berg-Hansen som var konfirmasjonsprest for 1968 - konfirmantene nevnt av flere. Både hans

«strenghet» i forhold til fram møte under konfirmasjonsforberedelsene og hans metode for å få fram de «riktige» svarene fra den enkelte konfirmant ble kommentert.

Både det å se opp(som betydde at dette kan jeg svare på,) og se ned (dette kan jeg ikke), samt rekke opp høyre hand kontra venstre var metoder presten brukte for å få fram de rette svarene under overhøringen ved konfirmasjonen i Hammerfest i 1968.

Slike ulike teknikker er nok prestandan godt kjent for fra den tiden overhøring var en sentral del av konfirmasjonsgudstjenesten. Det var mye pugging av likt og

ulikt til konfirmasjonen på 1960- og 1970-tallet, også her på Jæren hvor Randi og jeg har bodd i våre voksne liv. En fortelling om dette var det jeg delte under kirkekaffen etter høytidsgudstjenesten søndag 15. juli.

Denne beretningen handler om en svært flink gardsgutt fra Jæren. Han var konfirmant for snart 50 år siden. La oss kalle gutten for Tom. Han var ekstremt dyktig i praktiske ting. Blant annet hadde han kjørt traktor hjemme på garden mange år før han sto til konfirmasjon. Men når det kom til boklig lærdom, var det heller skrale saker.

Det skjønte sognepresten her ganske fort. Men som den geniale presten han var, klekket han ut en plan for Tom, slik at Tom i det minste skulle få et spørsmål som han kunne svare på.

For sognepresten visste godt at Tom hver morgen var inne på båsen i fjøset og stelte for tre av kyrne som sto der. Derfor ville presten spørre Tom om navnene til de tre patriarkene i Bibelen. Slagplanen var klar! Hver morgen skulle Tom hilse på kyrne ved å kalle de ved navn: Abraham, Isak og Jakob. Og slik ble det. Dag etter dag, uke etter uke, måned etter måned var Tom innom fjøset og hilste på kyrne Abraham, Isak og Jakob.

Så opprant en strålende søndag i mai, da Tom - sammen med mange andre - var konfirmant. Avtalen var at presten skulle spørre Tom om navnene på de tre patriarkene i Bibelen. Men så kom presten på noe «glupt.» Tom fikk spørsmålet: «Hvor mange patriarker er det i det Gamle Testamentet i Bibelen?» hvorpå Tom svarte: «Fire!» Presten skvatt til og spurte: Fire - Hvordan det?» «Jo, det hadde seg slik at Abraham kalva i natt,» sa Tom.

Tekst: Helge Helgesen

En 50-årskonfirmants FORTELLING

Det hele startet med at jeg i vår fikk invitasjon fra Hammerfest prestegjeld om å delta i årets 50-års konfirmasjonstreff som skulle finne sted i Hammerfest kirke lørdag 14. og søndag 15. Juli. Jeg hadde hørt flere, blant annet også av min eldre søster, at de hadde syntes denne type sammenkomst hadde vært trivelig og interessant, så jeg sendte svarslippen i tide og begynte å forberede meg til bilturen nordover.

Jeg må vel presentere meg selv for dere som mottar og leser menighetsbladet for Hammerfest sokn. Jeg heter Jonny Gerhard Nakken og mine foreldre er Julie, født Juliussen, og Ingvald Kåre Nakken. Min mor ble født og vokste opp i Jøfjord og min far ble født på Skreifjordeidet, begge på Seiland. Han vokste opp delvis hos sin bestefar i Gammelvær og sammen med sin mor og stefar i Hølseby. Min farfar døde dessverre veldig ung. Det medførte at min bestemor måtte forlate gård og grunn på Skreifjordeidet, og ut i arbeid for å livnære seg selv og sine barn. Hun måtte reise bort og hadde ofte ingen mulighet til å ta sine barn med seg til jobbstedene.

Jeg så dagens lys - opp sann kanskje litt drøyt sagt - for aller første gang den 22. november i Hølsebybotn i det Herrens år 1952. Jeg kom jo med mørketiden og dagslyset varte vel ikke så mange minuttene denne dagen, vil jeg tro. Det var ingen elektrisitet tilgjengelig på Seiland da, så om jeg så noen lysglimt må det ha vært fra ei lommelykt, ett stearinlys eller en parafinlampe. Jeg ble født i huset til min farmor og ble mest sannsynlig tatt imot av stedets lokale jordmor. Jeg husker selvsagt lite av denne hendelsen, men Alvilde Brevik er et navn jeg titt og ofte har hørt snakk om når det var snakk om jordmortjenester. Om det var hun som tok meg imot skal jeg la være usagt, men at det var aktivitet i stua til min bestemor den dagen er udiskutabelt. Av en eller annen grunn skulle hun ned i kjelleren, og det gikk litt fortere ned en vanskelig kjellertrapp enn tenkt. Det medførte at hun falt og brakk en arm. Jeg er blitt fortalt flere årsaker til denne kjellerturen, men jeg har tatt dem alle med en klype salt.

Hjemmefødsler og hjemmedåp var ikke uvanlig på denne tiden. Det ble løsningen for meg. Jeg ble aldri fortalt så mye fra disse seansene, men selve dåpshandlingen vet jeg ble utført av stedets lokale emissær og legmannspredikant Nils Sørølv. Navnevalgene

ble sikkert gjort i god tid før selve dåpshandlingen, men hvordan navnene mine skulle skrives tror jeg i ettertid aldri var blitt 100% avklart. Nåtid jeg ble loggført i «kirkeboka» skal jeg også la være usagt. Nok om det for en stund - jeg har i hvert fall alltid blitt gjort oppmerksom på at jeg har en gudfar. Han het Arthur Dagsvold, var en barndoms-kamerat av min far og fra Hølseby. Han var en meget snill mann, han pleide alltid å kalle meg gudsønnen sin, og jeg svarte alltid med å kalle ham «Guse».

Tror ikke jeg tar munnen for full om jeg konkluderer med at jeg er et produkt av «hjemlige sysler», og at jeg ble født og døpt hjemme fordi dette var helt vanlig på den tiden.

Vi flyttet allerede vinteren 1953 til Indrefjord og bodde til å begynne med på loftet i huset til Paula og Ivar Forberg. Vi flyttet etter hvert inn i eget hus og jeg vokste opp i Milveien sammen med mine to søstre Karin (f. 1950) og Ranveig (f. 1957). Vi kunne ha vært fire søsken, men Bente (f. 1954) vokste dessverre ikke opp. Hun døde som spebarn, kun 3 måned gammel. Jeg synes hun så absolutt må nevnes, det skjer dessverre så alt for sjeldent.

Milveien og Blomsterveien må tydeligvis ha vært et vekststed i indrefjord tidlig på 50-tallet. Veien som førte ned til Mil-anlegget ble da bebygget med to husrekker, en på øver- og en på nedsiden av veien. Det var barn og ungdom i alle husene, og vi ble etter hvert en utrolig sammenspleiset gjeng. Bak Høgdatoppen lå Leirvika som også hadde barn og ungdommer i samme aldersklasser. Samhold gjennom lek og andre aktiviteter er gode minner fra den tiden.

Jeg begynte i 1. klasse på Fjordtun skole høsten 1959 og gikk ut av 9. klasse våren/sommeren 1968. Jeg var dessverre ingen skolelys, men bestemte meg forholdsvis tidlig for hva jeg kunne tenke meg å bli eller arbeide med. At sjøen skulle komme til å bli min arbeidsplass ble jeg klar over veldig tidlig. Spørsmålet dreide seg kun om enten fangst og fiske eller å bli utenriksseiler. Alt i 5. klassen - tror jeg det var - fikk blant annet jeg med flere en folder laget for eller av rederiet Bergesen d.y som viste bilder av deres tankbåter, folk som var i arbeid om bord og på land, som ramset opp navn på stillinger om bord og hva man kunne tjene. At min interesse for maskiner var stor alt da, skal jeg ikke stikke under en stol. Søyla som viste en maskinsjefs månedshyre var fristen-

de selv om kapteinens var ditto noen centimeter lenger. Kanskje mangel på selvtillit gjorde sitt til at jeg ikke valgte dekkslinjen.

På vårparten 1968 måtte ett valg gjøres. Spørsmålene var, skulle jeg søke meg inn på enn av landets sjøgutteskoler eller på ei linje for yrkesfag på enn eller annen yrkesskole. Før endt 9. klasse måtte søknaden sendes og jeg søkte om opptak ved Skipsmaskinistaspirantlinjen på yrkesskolen i Hammerfest. At sjansene for å komme inn der var små, både visste og skjønte jeg. For det første var jeg vel ung og at karakterene fra ungdomsskolen både skulle, kunne og burde ha vært mye bedre var jeg aldri i tvil om.

I det samme tidsrommet begynte min mor å spørre meg om hva jeg tenkte hva konfirmasjon angikk. Jonny, - du snakket ingen ting om dette i fjor på denne tiden. Har du ikke tenkt å la deg konfirmere, spurte hun meg rett ut en dag etter flere unnvikende tjaaa, hva og hvorfor? Men om jeg spør deg, - vil du konfirmere deg da? Valget ble da mye enklere. Siden du spør så pent har jeg vel ingen valg, ble svaret mitt til slutt, og slik ble det. «Kisen» stilte opp nyvasket og striglet, etter beste evne, i Hammerfest kirke da konfirmasjonsundervisningen startet. Tror det var første mandagen i mai 1968, eller noe der omkring. Nå er jeg litt i tvil om jeg skal fortelle dere om konfirmasjonsopplevelsen min først, eller fullføre presentasjonen av meg selv som påbegynt. Men hvorfor ikke ta det hele i kronologisk rekkefølge. Jeg vil nevne at da vi møtte opp i kirka til konfirmasjonstreffet ble vi alle oppfordret til å fortelle om eventuelle hendelser fra konfirmasjonstiden. Jeg fortalte først min historie etter Gudstjenesten på søndag, under kaffetiden og ble like etter forespurt om jeg kunne tenke meg å skrive den ned for publikasjon i menighetsbladet. Så her sitter jeg like før utløpsfristen og trykker på PC-tastatur etter beste evne.

Innskriving -, hører ikke det veldig bibelsk ut, godt folk? Jeg synes det er ett fortreffelig ord i denne sammenhengen. Jeg møtte som sagt opp i kirka til

Forts. neste side

oppgitt tid for å la meg innskrive i konfirmant- manntallet til prost Kåre Berg Hansen. Om jeg har skrevet prestens for- og etternavn feil er det ikke med vitende og vilje. Rettskriving har aldri vært min sterke side, og dette er jo, temaet i min fortelling.

Vi, nesten 40 i tallet, ble vist inn i et rom som visstnok blir kalt konfirmasjonsrommet den dag i dag. Et spesielt rom som jeg vil si på en måte har festet seg på mine netthinner. Det var satt opp et langbord, muligens sammensatt av flere små, og med ett nødvendig antall stoler plassert rundt dette. Jeg valgte meg ut en plass omtrent på midten av en av langsiden. Det var utlagt ark og skrivesaker og vi ble bedt om å skrive ned opplysninger om oss selv. Jeg kan ikke erindre detaljert hva vi måtte oppgi, men navn, fødselsdato og årstall er jeg sikker på var noen av opplysningene. Nok om det. Mens vi satt der og skrev, spankulerte prosten rundt bordet og stoppet opp og kikket over skuldrene på de aller fleste av oss. Jeg syntes - og merket vel også - at han ble stående bak meg litt lenger enn hos de andre, men først når de aller fleste hadde gjort seg ferdig, stoppet han opp og ble stående stille bak meg. Plutselig avbrøt han stillheten i rommet og sa;

Jeg kan ikke forstå at du er dattersønn til Berit Marie Nilsen, - hun kan jo, både lese, skrive og regne.

Hmmm, hva har nå dette med meg å gjøre, - tenkte jeg der jeg satt -, og snudde meg og så på ham. Jeg rakk ikke å få frem ett ord før han fortsatte.

Du er døpt opp etter din oldefar Jon Pedersen, (blant folk flest kalt Jon Persa (ikke sagt av prosten der og da), og han skrev ikke navnet sitt Jon med «h»). Du er døpt Jonny uten «h».

Det gikk så noen sekunder til, - for meg virket det hele som en evighet -, og så fortsatte han slik han hadde startet.

Dessuten er du døpt opp etter din bestefar Gerhard Nakken, og han skrev ikke sitt navn med «t».

Jeg følte meg ikke bare litt på-tråkket, - men tygd og spyttet ut - eller kanskje best sagt nedverdiget så det monnet, der jeg satt. Om jeg hadde vært litt klarere i toppen, - der og da -, skulle jeg vel ha dristet meg å spørre, hva med «Nakken», er det riktig skrevet? Hadde enn av «k'ene» uteblitt, hadde jeg jo blitt Naken, og det i rette forstand! Følte meg nesten som så der jeg satt.

Sykkelveien ble i hvert fall ikke lang mellom Hammerfest kirke og Milveien 6 denne kvelden, godt folk. Det var en ilter og sinna kropp som kom hjem skal jeg love dere, og det var helt sikkert en som følte seg ille til mote der hun satt og hørte på mine utbrudd. Tenk - å ha skrevet ikke bare fornavnet men også mellomnavnet feil i mange-mange år. Gadd vite om hun hadde begynt å angre på sitt

konfirmasjonsengasjement. Det fikk jeg aldri vite hvor mye jeg enn spurte, - og takk for det. Jeg har i ettertid ikke angret på at jeg lot meg konfirmere. Det skjedde selveste St. Hansaften, dvs. 23. Juni 1968.

At mye gikk på «tverke» skal Gudene vite. Min mor hadde arrangert med fotografering hos foto Amundsen dagen der på. Det glemte jeg helt. Da hun kom hjem fra arbeid (sånn like over klokken tolv neste dag) utbrøt hun; er det her du står du skulle jo ha vært hos Foto Amundsen nå?!» Der og da var jeg i sving med å hjelpe min far med utskifting av ødelagte takplater i bislaget.

Jeg fortalte også en annen historie som jeg synes passer godt til ovennevnte historie. Jeg hadde søkt om studie-plass på Skipsmaskinistaspirantlinjen ved yrkesskolen i Hammerfest. Jeg var heldig og kom inn som den 13. eleven av 12 den høsten - ja, dere leser riktig. Jeg har hatt Fortuna med meg flere ganger, også da vil jeg tro. En stor takk skylder jeg sikkert daværende rektor Bernhard Hansen.

Da jeg fikk den positive opptaksmeldingen fra yrkesskolen med beskjed om å fremlegge dåpsattest ved skolestart, var det bare en ting å gjøre. «Min venn», prost Kåre Berg-Hansen, måtte avlegges ett nytt besøk. Jeg visste at han hadde kontortid mellom kl. 10:00 og 13:00, men stilte opp fri og freidig med viten og vilje kl. 09:00 og ringte på hans dørklokke. Han hadde jo kontoret sitt i presteboligen med egen inngang på baksiden. Det var en blid prost som åpnet døren og spurte hvilket ærend jeg hadde. Jeg sa som sant var; jeg trenger dåpsattest fordi jeg har kommet inn og skal begynne som elev på Yrkeskolens Skipsmaskinistaspirantlinje til høsten. «Ja-ha, men det er da lenge til den tid min unge mann», prøvde han seg med. Han stakk også hodet sitt ut gjennom dørråpningen for å gjøre meg oppmerksom eller gi meg ett hint om åpningstidene hans som stod på dørskiltet. Men min plan var utklekket og vel gjennomtenkt. Jeg parerte med å si, «hør her prost Berg Hansen, jeg skal ut å reise og vil bli borte til like før skolestart. Jeg må få ordnet med denne dåpsattesten her og nå. Han kikket på meg lenge og vel før han sa; «ja vel unge mann, stig på»! Han gikk en tur over i boligen for å kle seg litt bedre, og kom tilbake og skrev ut attesten uten videre kommentarer. Da attesten var ferdigskrevet, signert, stemplet og stukket i en konvolutt overrakte han meg den og ønsket meg lykke til på skolen. Jeg er sikker på at han husket seansen vår fra innskrivingsrommet noen måneder tidligere, men han kom ikke med noen kommentarer i så henseende. Han kunne jo ha sagt at jeg også har dårlig sans for tall!

Dette ble vårt siste møte, og det er

slik jeg husker prost Kåre Berg Hansen aller best.

Jeg vil avslutte mitt innlegg med å fullføre presentasjonen av meg selv.

Tiden som elev ved Hammerfest Yrkeskole gikk som planlagt og forventet. Jeg fullførte det grunnleggende skoleåret 1968-'69 og fikk følgelig automatisk rettighet til å gå den videregående delen året etter.

Min mor spurte meg veldig tidlig på etterjuls-vinteren 1970 om jeg også kunne tenke meg å gå

1. maskinist-skoleåret med det samme. Jeg synes du er for ung til å bli kastet ut blant ulver, var uttrykket hun brukte. Og slik ble det.

Jeg gjorde meg ferdig med 1. klassen i Tromsø skoleåret 1970-1971. Jeg fulgte opp med å gå Maskinsjefklassen året etter i Haugesund, også det på oppfordring av henne. Hun fikk dessverre ikke oppleve å se meg ferdig med «Chiefen», for hun døde nyårsaften/1. nyttårsdag 1971-72. Ett stort tap - ikke bare for meg - men også for de andre familiemedlemmene, vil jeg tro. Men sånn kan da livet være.

Da jeg kom hjem fra «Chiefskolen», lå det en brunaktig konvolutt og ventet på meg i vindusposten. 15 måneders militærtjeneste var neste trinn i raketten.

Uten praksis og sertifikater av noen art ble tiden på Madlamoen og senere på båt unnagjort som menigmann. Med 8 - 9 kroner om dagen føltes livet «kjipt», og dagene virket ofte endeløse. Men som alt annet tok heldigvis dette livet også slutt en vakker dag like før jul i 1973. Jeg kom hjem som en fri og frank mann og meldte meg straks som arbeidssøkende på hyrekontoret i Hammerfest. Men jeg kom dessverre litt for sent hjem til å rekke toget av ledige sjømannstillinger før jul dette året. De var alle besatt fikk jeg beskjed om av Hr. H. Kristoffersen som da var hyreformidler/-sjef. Jeg ble derfor gående å vente på min første hyrekontrakt til våren 1974. Da sjansen kom fikk jeg min første stilling som motormann hos Torvald Klaveness A/S i Oslo med hyre fra og med 1. Mai 1974. Jeg var svært heldig og fikk i alt litt over 15 fantastiske år der og gikk gradene i dette rederiet fra motormann til maskinsjef i løpet av ca. 10 år.

Utflyttingsproblematikken fulgte meg i alle år. Det var også en av grunnene til at jeg skiftet arbeidsgivere noen ganger i løpet av min arbeidskarriere til sjøs.

På min første båt traff jeg også kvinnen som etter hvert skulle bli min kone. Det var min tredje tur om bord og jeg snakker her om høsten 1976. Litt ureglementert, men kanskje ikke helt uvanlig for vår tid å regne, kom vår første datter, Ragnhild, til verden høsten 1977.

For å være mest mulig sammen med min samboer og vår nyfødte datter bestemte jeg meg for å gå Kjølmaskinist-skolen i Trondheim. Det har jeg ikke

angret ett eneste sekund på i ettertid. Et flott og meget givende skoleår og et fantastisk samlivsår med familien. I denne tiden tok jeg utflytting og ble «Staværing og trønder», dvs. sommeren 1978. Vi giftet oss på nyåret i 1979 men fikk ikke flytte inn i eget hus som alt ble planlagt bygget i løpet av sommeren 1979 og vinteren/våren 1980, før sommeren 1983. Det blir ikke alltid slik man tenker. I dette tilfellet var det «Veivesenet» som rådet banen og bestemte hvor skapet skulle stå. Etter mye om og men fant vi veien bokstavelig talt gjenom nåløyet og fikk bygd huset i løpet av høsten/-vinteren og våren 1982-1983. Gunbjørg og Ragnhild flyttet inn i «nystua» den 9. juli 1983. Vår andre datter, Julie, kom til verden høsten 1985. Jeg avsluttet mitt tjenesteforhold i Torvald Klaveness sommeren 1989. Det ble noen turbulente år hva arbeidsplasser angikk. Arbeidet noen år i et mindre rederi, men hadde alt noen år tidligere begynt å leke med tanker om å komme på egen kjøll. Men det hele strandet pga. manko på tilgjengelig kapital. Kan nevne at jeg fikk tre perioder ute på Jan Mayen som driftsleder på stasjonen der som da ble drevet av Forsvarsvarets Tele- og Datatjeneste. Jobbet også på Fosen Mekaniske Verksteder A/S i noen år. Å bygge båt var ikke som å jobbe på båt, så tiden der tok slutt etter kun 3 år. Høsten 1998 søkte jeg for andre gang på jobb i rederiet Odfjell A/S i Bergen. Jobb fikk jeg og ble der i vel 15,5 år til jeg tok ut pensjon høsten 2014. Det gjorde jeg mest pga. livssituasjonen til Gunbjørg som ble rammet av slag, hjerneblødning, i januar 2012.

Gunbjørg og jeg har fem barnebarn, Sondre 20, Annbjørg 16, Ann 3, Laura 2 og lille Gunbjørg 1 år. De to eldste er Ragnhilds- og de tre yngste er Julies barn.

Så her sitter jeg som pensjonist på 4. året. Jeg har det bra, men savner selvfølgelig sjømannslivet med hvert. Når stundene blir lange tenker jeg litt tilbake i tid og trøster meg selv som best jeg kan. Det kunne jo ha vært så mye verre, pleier jeg å si til meg selv.

Jeg vil sende en takk til alle dere som gjorde konfirmasjonstreffet mulig for oss 50-årsjubilarer som møtte opp lørdag 14. og søndag 15. juli i Hammerfest kirke. Jeg har ikke nevnt noen navn og regner derfor med at ingen er blitt glemt.

Jeg vil også nytte sjansen å sende en hilsen til alle mine med-konfirmanter, dvs. de som ble konfirmert av prost Kåre Berg Hansen 23. juni 1968 og til alle dere andre som ble konfirmert tidligere og senere det samme året.

Stadsbygd 25. august 2018
Med vennlig hilsen
Jonny Gerhard Nakken

50 - års jubileum for 1968 - konfirmanter

Fellesskap og takknemlighet

Det var en ambivalent følelse å få invitasjon til 50 - års jubileum for konfirmasjonen i Hammerfest kirke. Hadde det virkelig gått så mange år siden vi sto til konfirmasjonen? Det var med stor forventning vi dro til jubileet for å minnes ei tid som har preget oss alle!

der.

Lørdag den 15.07 møttes de fleste av oss påmeldte konfirmanter i kirkerommet til en kort andaktsstund. Prest Thora Bjørnsdottir holdt en kort andakt, der hun påpekte at Hammerfest kirke er unik for oss, fordi den er vår kirke og at vi har mange minner omkring kirka som betyr mye for oss. Deretter tok vi et fellesbilde, noe som var en utfordring, men resultatet ble bra!

I kirkestua fikk vi høye snitter og himmelske kaker, som Terttu Dahl sto for. Stemninga steg for hver tugge som ble fortært. Praten gikk høylydt, og mange minner ble trukket fram og delt i plenum, både i alvor og skjemt. Vi hadde en presentasjonsrunde, der alle ga et tilbakeblikk av livet, slik det ble etter konfirmasjonen. Livet har preget oss alle på godt og vondt, og slik naturlig er når 50 år av våre liv har passert. Kvelden ble avsluttet i kirkestua med høy stemning. Det var ikke fritt for at tårene spratt fram da vi sang Hemmerfestsangen unisont. Den

har vi sunget på skolen og hver 17. mai, så lenge vi bodde i byen, så den berører kjernen i oss! De fleste av oss fortsatte mimringa på Peppes, som lagde langbord for oss, slik at vi kunne fortsette samholdet og godpraten

Selve konfirmasjonssøndagen møttes vi i god tid før gudstjenesten og stilte oss opp og var klar for prosesjon. Vi gikk inn i samlet flokk og ble tilvist plasser på de forreste benkene. Åpningssalmen, Herre Gud ditt dyre navn og ære, betyr mye for mange av oss og vi følte oss hensatt til en svunnen tid. Kjent og kjært.

Mange av oss ble overrasket over at det var så sterkt å komme tilbake etter så mange år, og likevel føle at våres kirke og våres konfirmantkull betyr så mye for oss. Vi fikk presentere oss selv overfor menigheten, noe som var spesielt koselig for oss. At vi tente et lys for 12 av våre medkonfirmanter som var gått bort, gjorde et sterkt inntrykk på oss alle, og var gjenstand for refleksjon og vemod.

Tusen takk til Hammerfest kirke som inviterte oss til jubileet! Denne helga ble et lyst innslag i vår livsvev.

Ref: Elin Olsen Herstad

TEKST: MARGRETHE MUNTHE

MELODI: JACOB GERHARD MEIDELL CA 1840

KJÆRE GUD JEG HAR DET GODT

Kjære Gud jeg har det godt
Takk for alt som jeg har fått
Du er god, Du holder av meg
Kjære Gud gå aldri fra meg
Pass på liten og på stor
Gud bevare far og mor
(Og alle barn på jord)

Kjære Gud jeg har det godt
Takk for alt som jeg har fått
Du er god, Du holder av meg
Kjære Gud går aldri fra meg
Passer på liten og på stor
Gud bevarer far og mor
(Og alle barn på jord)

Jeg er søvnig, jeg er trett
Ren og pen og god og mett
Tøyet la jeg pent i fra meg
vasket meg, og gikk å la meg
Under stolen mine sko
står i orden begge to

Gudstjenester på 1600 - tallet

Det var tungt å være menighet på den tiden, for "preken trykket" var hardt. Prestene ble pålagt av biskopene om ikke å preke mer enn en time. I en bestemmelse fra 1645 ble det gitt adgang til å ansette folk som skulle vekke folk som sovnet under prekenen.

Gudstjenesten var lang. Fader Vår ble lest fem ganger. Det var ved gudstjenestens begynnelse og slutt, før og etter prekenen og ved nattverden. Fordi folk forsvant før gudstjenesten var over, ble den aronitiske velsignelsen lest to ganger. Man knelte og tegnet seg med korsmerket når man kom inn i kirken.

Langt senere - på 1600-tallet satte prekenen og bibelske lære- salmer sterkt preg på gudstjenesten. Folks interesse ble rettet mot prekenen. Det ble en overgang fra nattverden til dagens evangelium - høymesse ble «høypreken». Før trossalmen ble det ringt med en liten klokke, for å varsle at presten snart skulle gå på prekestolen, tidligere ringte man for å gjøre menigheten oppmerksom på at nå begynte nattverden. Til nattverden gikk man bare en eller to ganger i året. Man varslet sin altergang, og skriftemålet var obligatorisk for alle. Dette ble det slutt med i 1886.

I 1604 fikk man en bestemmelse om at menigheten skulle stå oppreist og høre tekstlesningen. Denne skikken har vi hatt helt til få år siden, nå er det kun under evangelielesning vi står i våre gudstjenester.

Den nye gudstjenesten krevde sitteplasser så folk kunne holde seg i ro og høre etter. I middelalderens kirker var det kun prestens korstoler og en benk langs skipets yttervegger. Etterhvert ble kirkerommet fylt av faste benker hvor man satt etter rang og stand - mennene på sørsiden og kvinnene på nordsiden.

Kilde : Våre kirker

Ved avslutningen av hver gudstjeneste lyses velsignelsen. Velsignelsen som brukes oftest, kalles den aronitiske velsignelsen for det var broren til Moses, Aron, som fikk beskjed om å si den (4. moseok 6, 22-27)

Og Herren talte til Moses og sa: 23 Tal til Aron og hans sønner og si: Således skal I si når I velsigner Israels barn: 24 Herren velsigne dig og bevare dig! 25 Herren la sitt åsyn lyse over dig og være dig nådig! 26 Herren løfte sitt åsyn på dig og gi dig fred!

A.L.N.

HJEMMESIDE

Hammerfest menighet sin hjemmeside har blitt fornyet og oppdatert. Du finner oversikt over aktiviteter som skjer, og informasjon om tilbud vi har. Det er også mulig å skrive inn konfirmantene på nett, og melde seg på kirkens aktiviteter. Informasjon om disse aktivitetene vil som tidligere sendes ut i brev. Adressen til hjemmesiden er: <http://www.kirken.hammerfest.no>

Her kan du også lese menighetsbladet på nett.

Dersom du har innspill til hjemmesiden, kan du sende en e-post til eva.bjorgve@hammerfest.kommune.no

Denne messehagelen stammer trolig fra 1800-tallet. Den er utført i lys vev på innsida. Den røde fløyen er kantet med en gylden pyn-tebånd. Forsiden er utsmykket med et plattsømsbroderi bestående av gulltråd med innslag av paljetter. Dertil ser man tetragrammet YHWE יהוה på hebraisk i midten som betegnelsen til guden Jahve.

På baksida er det applikert et kors i metallvevet dekorbånd. Messehagelen har vært i bruk i den nåværende kirka, den ble restaurert for noen år tilbake

Hva er en messehagel?

Messehagel er et liturgisk plagg, altså noe som presten har på seg i gudstjenesten. Da er det snakk om en ermeløs kappe som bæres utenpå prestekjolen (også kalt albaen).

Messehagelen brukes under nattverden og ved høytidsgudstjenester. Både i katolske og anglikanske kirker, samt i de skandinaviske lutherske kirker – som Den Norske Kirke er en del av, brukes messehagel.

Ordet hagel kommer av det norrøne "hakul", som betyr kappe, Messe er det samme som gudstjeneste, så messehagel betyr altså "guds-tjenestekappe".

Hver prest har sin egen prestekjole, mens en messehagel tilhører kirken, og de lages i kirkeårets farger, som er hvitt, grønt, fiolett og rødt.

Det er vanlig å dele kirkeåret i fire farger, som symboliserer søndagene og høytidens forskjellige karakterer.

A.L.N.

Busstur til Karigasniemi

Tekst/foto: Anne - Line Nora

et tilbakeblikk

I år på torsdag 21. juni var det ganske nøyaktig 10 år siden jeg for første gang var med på busstur til Karigasniemi, og da i regi av Rypefjord kirkeforening. Foreningen hadde i mange år arrangert bussturer i vest- fylket for sine faste møtedeltakere og andre interesserte. Kirkeforeningen var driftig og meget avholdt, frammøte prosenten var stor. Møtene var populære, med alvor og skjemt.

Det var Olav Olsen(leder) og Astrid Pedersen (styremedlem) som var busstur-verter, samt den«åndelige leder» prost Hans Bock. Han kunne mer enn å holde god andakt i kirken vi besøkte. Når han grep mikrofonen i bussen og fortalte historier, da ble det god og lattervekkende underholdning. Det samme kan sies om bussvert Olav, han ledet ikke bare allsangen, men hadde også rikelig med spreke historier på lager. Vi belønnet han med rungende latter.

Rypefjord kirkeforening er nå en saga blott ...

TUSEN TAKK til alle dere for alt det arbeidet dere nedla i foreningen og alle turene dere arrangerte både med båt og buss. Ildsjeler skaper trivsel og gode opplevelser.

Bussturen startet rimelig tidlig denne torsdagen, og sånn super morgenfrisk var jeg ikke, derfor var det godt å sige ned i setet - og av og til gløtte ut av vinduet for å se hvor vi var kommet. En jevn fin summing av stemmer sa

meg at her var det mange blide morgenfugler ombord.

På Gargo i Kvalsund- et raskt stopp, der ventet en dame - entret bussen, og da var alle påmeldte på plass, nå var på tide og rette seg opp, være sosial og lytte til hva vår turleder Ingvill informerte om.

Vårt første stopp var som i fjor ved kapellet på Stabbursdalen Feriesenter. Her var det fint å ta den første rast og røre på seg ute - før mat og drikke var på plass inne i kapellet. Det er kjekt med turdeltakere som er lettvinde, de ordnet til

for seg og andre. Her var det bare å forsyne seg godt av den rikelige bevertningen.

Turleder Ingvill er en allsidig dame, og det fikk vi oppleve i kapellet. Hun ledet sang- andakten, hun delte gode ord med oss og synger så bra og iørefallende, og organist var hun også. Vi kunne glede oss med »å synge med den stemmen vi har» til kjente tekster og toner.

Så var vi på veien igjen, opplagte og mette, og på bussturer hører vitser, historier og allsang sammen. Underteg-

nede hadde med seg blant annet en bok av Helge Stangnes, «Landet og Lyset». Flere av hans spenstige dikt, blant annet «Kjøssekurset» ble lest, det ble innimellom noe «stakkato» fremført - da var vi ved Skoganvarre og veien der hadde noen uforutsette humper ala vaskebrett og det gjorde utslag.

Tiden og milene går fort når man har det gøy, for så var vi der i Karigasniemi, som møtte oss med fint klart vær. Vi

hadde hatt en god del tåke underveis, på Karasjok fjellet var tåka tett, og da var ideen der hvor jeg fortalte fra min barndom i Vadsø, da jeg var og lette etter kyrne i fjellet og tåka kom sigende og landskapet forsvant. Kuflokken fant jeg, det var bjellene på kyrne som jeg etterhvert hørte og som ledet meg til dyrene.

I Karigasniemi hadde turfolket omlag en time til rådighet, det opplyste vår turlleder.

Det var gøy og tiden gikk fort, - deretter vendereis hvor neste stopp var Karasjok. Der var middagen klar på Biepmu Cafe, og så sant du er der om torsdager, som vi har vært mange ganger så er dagens middag: kjøttkaker i brunsaus med ertestuing, grønnsaker og tyttebær. Den er hjemmelagd og god, som god «gammeldags» søndagsmiddag.

Etter middagen satte vi oss ute på terrassen, og selv om

været var kjølig var det noen innpåsletne lokale mygg som var plagsom - godt å komme seg inn i bussen.

«On the road again» retning Lakselv, og raskt ble det kunngjort at vår obligatoriske middagslur varte fra nå av og godt og vel til Lakselvsyv mil, pluss en mil eller to til. Fullstendig enighet. Det var godt å sige ned i setet og blunde litt.

Som nevnt - allsang hører

med på busstur. Sangheftene ble delt ut da folket «våknet», og hvilke sanger vi skulle synge var det bare å foreslå. «Syng, syng, syng og vær glad» ...

Og da allsangen tonet ut, da hadde Ingvill noe nytt på gang. Ikke gratis lotteriet - nei nå var det fingerbingo, med gevinster som var "eksklusive og delikate" som før. Alle vinner, ikke sjåføren denne gangen, han måtte ha

fingrene på rattet. Han fikk noe smågodt til slutt.

Milene gikk unna og en lang dagstur var på hell.... Tusen takk for denne gang, det var hyggelig for turleder og diakon Ingvill og medhjelper og redaktør Anne-Line å få tilbakemeldinger om at det hadde vært en alle tiders torsdag.

Takk til vår gode hjelpsomme sjåfør Torbergsen for trygg transport.

Okhaldhunga times - juni 2018

Kristin og Erik Bøhler

Foto: Helge R. Johnsen

Vi kommer fra Bærum, men bor og jobber nå i Okhaldhuga i Nepal. Vi har tre voksne sønner. Kristin er utdannet barnepleier og menighetssekretær og har ansvaret for sosialkontoret og ernæringscenteret i Okhaldhunga. Erik er utdannet barnelege og er overlege på sykehuset i Okhaldhunga. På 80-tallet jobbet vi for for Santalmisjonen i Bhutan. I Okhaldhunga Times skriver vi om arbeidet vårt ved sykehuset og de menneskene vi møter.

Når dere leser dette er vi i Norge for sommeren, og håper å møte mange av dere der. Men først vil vi ta dere med inn i både fattigdommens medisiner og intensiv medisin, og vise fram noen gode følger av jordskjelvet. Og til slutt gir vi dere en ubehagelig velsignelse til å ta med ut i sommerdagene!

STOLTE PAPPAER

Nå har sykehuset vårt gjennomsnittlig mellom tre og fire fødsler hver dag, så vi møter mange nybakte foreldre. Her sitter to stolte, nye pappaer i morgensola med hvert sitt barn fra sist natt. Det gir god stemning på vei til jobb.

Pappaen til Ranjita og Dinesh kom bærende med den doble barnekurven som han hadde laget. Han var en stolt pappa som fikk barn. Men så ble én syk etter seks måneder, med hjerneskode. Han døde ikke lenge etter.

Så fikk han Ranjita som også ble syk til omtrent samme tid, og også endte med en stor hjerneskode. Hun er seks år i dag. Hans neste sønn ble syk da han var tre måneder, og det samme skjedde med han. Nå er han tre år.

I dag er de stive i alle ledd, kan ikke snu seg eller sitte eller snakke, men kan gjenkjenne sine foreldre. Far har båret dem en hel dag i denne kurven for å komme til sykehuset.

Hva er dette?

- Og hva kan vi gjøre for dem? De fikk en legeattest på hvor syke barna var. Den kan gi dem Rødt Kort som funksjonshemmede og det vil gi familien en støtte på til sammen 4000 rupees i måneden, ca 320 kr. Det betyr mye. Da kan en av foreldrene være hjemme hos dem om dagen, og likevel kjøpe nok ris

til familien.

Faren fortalte at de var blitt kristne for en stund siden. Det var blitt så mye bedre etter det. «Hva kunne ha blitt bedre?» tenkte jeg. Jo, tidligere var de stadig hos sjamanen og alt var mørkt og angstfullt. Nå hadde de fått en fred, og barna var roligere og litt mykere.

Vi hadde andakt for pasientene like etter at de kom. De kom inn og satte barnekurven midt iblant oss. De hylte da de kom inn, men roet seg snart til sangen vi fylte rommet med.

Så må jeg tro at Vår Herre Jesus også har flyttet inn i deres indre og lindrer deres smerte. Over denne kurven hadde jeg andakt om Jesus som vekket opp enkens sønn i Nain.

TAKK TIL NORDFJORD!

Nordfjord Folkehøyskole har en lang og stolt historie som støttespiller for Okhaldhunga Sykehus. I år igjen har studentene der samlet mange penger til formålet. Her overrekker de en svær sjekk til Anne Birgitta, Normisjons generalsekretær.

Takk skal dere ha, Nordfjord. Og alle onkler, tanter og besteforeldre som har bidratt!

KIRKENS SKOLEBARN

Skolebarn og foreldre var samlet i kirken før et nytt skoleår begynte denne måneden.

Kirken har en sosialkasse. Den hjelper 35 fattige barn til skolegang. Noen greier seg med litt støtte, andre har ingenting

og trenger alt. Vi har flere barn i menigheten som ikke har foreldre. De får hjelp til alt fra skoleuniform til bøker og skoleavgifter. Andre barn har bare en mor og får støtte til skoleavgift. Nå er det mange barn som har fått sin grunnutdanning, og noen har fått støtte til videre utdanning. Da gjør de en avtale om å betale tilbake et visst beløp til sosialkassen, når de får sin første jobb. På den måten håper vi fondet kan leve videre. Samtidig vil de som får støtte, betale 100 rupi inn til fondet i måneden. Håper det blir en velsignelse som vandrer videre.

FRA FATTIGDOMSRIKET

Denne gangen blir dere kjent med en som bærer navnet til kunnskapsgudinnen, Saraswoti. Hun har aldri gått på skole, men maket å fostre opp to jenter som har fått skolegang. Det har hun trengt all sin forstand til. Da den yngste datteren var 9 måneder, forsvant mannen hennes med en annen til India. India er folkehavet der alle blir borte. Saraswoti og døtrene hadde ingen jord, og flyttet rundt der de fikk arbeid.

De kommer fra nabofylket og er kaste-løse midt blant en majoritet av høykaste-folk. Hun har arbeidet alle sine dager og på sitt beste får hun nå 100 rupees for en dag. Det er åtte kr. Døtrene arbeider sammen med henne, og når de alle tre arbeider en dag får de fire kilo maismel. De har aldri kjøpt klær. Det får de der de arbeider, det andre er vokst fra. En regnværsdag satt hun på bakken utenfor mitt kontor og kunne ikke reise seg opp.

Noen i landsbyen hadde sagt hun måtte finne meg på sykehuset. Jeg støttet henne inn på Akuttmottaket og satte i gang utredningen, for hun kom uten en rupee. De hadde lånt 2000 rupees av naboer, som gikk med til å betale for reisen hit. Den tok to dager. Hun hadde ikke klart å arbeide de siste månedene.

Det viste seg at hun hadde fått leddgikt og var hoven i alle ledd. Etter noen dager med medisiner, kunne hun gå. - Men dette er en livslang lidelse og hun er avhengig av medisiner! Hvordan skal hun klare å komme hit hver måned? Vil hun klare å komme i arbeid igjen?

Datteren som var med, kjente hun fikk en stor byrde, og tårene rant da de reiste. De fikk all behandling og mat fra pasientstøttefondet. Så reiste de hjem. - Men de må komme tilbake! Det er balansekunst i fattigdommens rike. Sykdom vipper dem av. Nå håper vi døtrene holder balansen!

INTENSIVBEHANDLING

Vi har jo ikke ambisjoner om å drive virkelig intensivbehandling her ved vårt lille sykehus. Det krever ressurser, både utstyr og personell, som vi ikke har. Men noen ganger har vi ikke noe valg, og må prøve. Det ble spennende dager:

En ettermiddag ble en ung kvinne innlagt her en måneds tid etter at hun hadde født. Barnet var friskt, men mor hadde de siste dagene blitt tiltagende tung i pusten og hoven i hele kroppen. Røntgenbildet viste et svært hjerte og mye vann i lungene. Dette er en tilstand vi har sett flere tilfeller av her de siste årene, barselkvinner som utvikler en svikt i hjertemuskulaturen, kalt «peripartum kardiomyopati».

Hun var svært dårlig, og det ble klart at hun snart ville trenge pustehjelp fra en respirator. Hun kollaberte kort etter innkomst, og ble intubert (fikk en tube ned i luftrøret), så vi kunne puste for henne med en bag. På operasjonsstua vår har vi en anesthesi-maskin som kan brukes som respirator under operasjoner, men den er kun beregnet til bruk i noen få timer. Vi forklarte situasjonen til familien, også at ett av de fine sykehusene i Katmandu nå har et velutstyrt legebemannet helikopter med respirator, men det er svært dyrt. Vi anså det som hennes eneste mulighet til å overleve å bli fraktet til en ordentlig intensivavdeling på den måten. De er relativt velstående, så det helikopteret ble bestilt. Men snart kom beskjeden om at det ville være mørkt før de kunne være tilbake i Katmandu, det var for sent på dag for helikoptertransport.

Vi måtte prøve å holde henne i live gjennom natten med respiratoren fra operasjonsstua. Her er teamet i gang med det.

Dette krever jo nøye overvåkning, så ekstra mannskap ble innkalt. Neste dag skulle helikopteret komme. På slutten av natten brøt respiratoren sammen, og pasienten måtte ventileres for hånd en time, men så fikk vi reparert den.

Neste morgen fikk vi følgende beskjed fra Katmandu: «Den indiske statsministeren kommer på besøk til Nepal i dag. Flyplassen i Katmandu vil derfor være stengt hele dagen. Intet helikopter kan ta av eller lande.» Det ble et langt døgn ved respiratoren. Og dagen deretter regnet det tett, så intet helikopter kunne fly da heller. Vår operasjonsstue-respirator sviktet flere ganger, den er jo ikke laget for slikt bruk. Det ble en stri tørn for både leger, sykepleiere og vedlikeholds-staben vår. Gjentatte forsøk på å se om hun kunne puste selv viste bedring fra dag til dag, men hun ble fort så sliten at respiratoren måtte koples på igjen.

Den fjerde dagen fikk vi beskjeden vi hadde ventet på: Ambulansehelikopteret var på vei! Et dyktig team fra Katmandus dyreste sykehus koplede pasienten til sin mobile respirator, og fløy henne til sin avanserte intensivavdeling i storbyen.

Dette skrives vel en uke senere, og etter at vi har fått beskjed om at hun klarte å puste selv tre dager senere, og nå snakker og spiser hun selv. Hun er nå overført til et spesialisert sykehus for hjertesykdommer. Dette har vært svært annerledes enn fattigdoms-medisinen som er vår hverdag, men utrolig morsomt at det gikk så bra. En mammas liv er det største i verden!

JORDSKJELVETS VELSIGNALS

MÅLET ER NÅDD!

Vi hadde som mål å bygge 34 hus for jordløse. I ni kommuner har vi nå fullført oppdraget. De siste to husene er påbegynte og vil stå ferdig i juni. Da blir det 34!

Vi besøkte nylig flere ferdigstilte hus. Da er det samling rundt huset av alle i landsbyen som har hjulpet til, de som har gitt jord eller trevirke, og de som har jobbet lange dager med stor entusiasme for å få jordløse i hus.

Lalu Maya sin lidelse var ukjent for verden før jordskjelvet. Uten jord og med en mann som stakk av for 18 år siden da hun fikk en sterkt handikappet barn. En annen datter hadde alvorlig epilepsi. Der satt hun i et glissent skur og kjempet for den daglige mat. Etter jordskjelvet kom den kristne radiostasjonen her på besøk til landsbyen, og fant henne. Hun hadde ingenting som kunne ødelegges i jordskjelvet, men radioen gjorde hen-

nes liv kjent. Ved hjelp av radioen og oss i «Mission» har hun i dag fått 2 mål jord, en bøffel, hus og toalett og rullestol og en landsby som støtter henne, og myndighetenes støtte på 180 kr måneden. Datteren er frisk og har fått jobb på helsestasjonen!

Mye ukjent lidelse ble ristet fram i lyset og har fått et nytt liv.

SYKEHUSKØ?

Det er sykehuskø i Okhaldhunga også. En tidlig morgen, utenfor poliklinikken før den åpner. Men før dagen er omme har de fleste fått sin behandling. Noen blir lagt inn og trenger lengre behandling og operasjoner, men ingen går hjem og venter. Fritt sykehusvalg? Kom til Okhaldhunga!

TRETTITRE OPERASJONER PÅ TO DAGER!

To - tre ganger per år har vi besøk av ulike medisinske team fra store sykehus i Katmandu, som leier våre operasjonsstuer og andre lokaler for å gi spesialisert behandling vi til vanlig ikke kan tilby. Dette er verdifullt for folk her, og det gir faktisk sykehuset gode inntekter.

Denne uka har vi hatt besøk av et stort team fra et spesialisert sykehus for barneortopedi. De brukte våre to operasjonsstuer intenst, og gjorde 33 operasjoner på to dager. Her er noen av de mange som hadde glede av det besøket.

REUBEN GJØR FERDIG BARNEAVDELINGEN

Vi har jo fremdeles bare en halv barneavdeling. Men nå går vi i gang med å bygge den andre halvparten. Her har Reuben møte med sentrale sykepleiere, og får gode innspill om planløsningen. Morsomt å være med på å utforme sin egen arbeidsplass.

 Båt og Motor as 1975 - 30 år - 2005 www.batogmotor.no - Havneveien 30/32 Telefon: 78 40 77 50 - Telefax: 78 40 77 60	 Polarbase NORSEAGROUP Tlf. 78 42 17 00	 nyboloft BYGGER FOR ALLE BEHOV entreprenør 9600 Hammerfest
 G. HAGEN 1855 - 2005 Tel 78 42 79 00	 acountor™ For deg som vil noe. Tlf. 78 40 79 00 - www.accountor.no	 Ol. Sjøgren & Sønner 1946 70 år 2016 Mobil 48143747 Kontor 78422020
 Hammerfest Blomster - frodige blomster året rundt Sjøgata 6, Nisssen Hammerfest Senter Tlf. 78 41 49 75	 Hammerfestingen♥ Strandgata 22, hammerfestingen.no Tlf. 906 99 600	 JOLSTAD Hammerfest begravelsesbyrå Pål Blix-Johansen Vakttelefon 78 42 98 00 www.jolstad.no Begravelsesbyråkjeden Jolstad
 Bohus HENRIKSEN	 HAMMERFEST ENERGI	 Finnmark DAGBLAD
 FORSIKRINGS spesialisten Ditt lokale forsikringskontor Tlf. 78 41 73 30	 Holmen Transport Hammerfest ...din transporter i Snøhvitbyen holmtran@online.no Mobil 917 98 692	 Viggo Eriksen's MASKINENTREPRENØR Tlf. 78 41 30 40 - Mob. 951 22 110
 joker - helt i nærheten - MIDT I SENTRUM - Tlf. 91249954	 ByggTjeneste AS RÅDGIVENDE INGENIØRER Tlf: 78 41 88 23 www.bygg tjeneste.net	 BIL & BO Hammerfest STATOIL Tlf. 78 42 95 80 • Fax: 78 42 95 88
 Finnmark Ressursselskap www.finn-ress.no Finnmark Ressursselskap AS Postboks 6, 9610 Rypefjord Tlf. 48 09 66 00	 Gagama Elektro Postadr: Postboks 25, 9610 Rypefjord Besøksadr: Leirvikhøya 8, 9610 Rypefjord T: 78 42 75 39 - M: 906 76 853 - 24t vakttelefon: 78 42 75 20	 GRAVSTELL Fra kr. 690,- Telefon 78418204 www.marinoras.no

ET UFORKKLARLIG UNDER

September 2009. Det er en helt vanlig morgen da lillesøsteren min Kristin (18) sykler til skolen. Den dagen får jeg den verste telefonen jeg noen gang har fått. «Hei, det er pappa. Kristin har vært i en ulykke. Sykkelen skled på bybane sporet og hun er blitt overkjørt av en buss. Vi er på intensiven nå. Hun har en alvorlig hodeskade og er i koma.» «Kommer hun til å overleve?» «Vi vet ikke». «Jeg kommer med en gang.»

Samme morgen får den gamle forberederen Marta Aga et ord fra Gud til oss. Sindige Marta i Hardanger var landskjent for å ha helbredende og profetiske nådegaver, i tillegg til å ha opplevd pinsens språklige under. (Marta snakket

Nordskog en eldre dame snakket polsk, likevel forstod de hvert ord av hva den andre sa).

Ordet vi får fra Gud er dette: «Stå stille og gi akt på Herrens under» (Job 37,14). Det ordet kom til å bære oss i ukene og månedene som skulle komme. Gjennom alt får vi være i en overnaturlig fred og visshet om at Kristin er i Kristi hender.

Kristin har fått en hjerneskada i den alvorligste kategorien. Halvparten av dem som har en så alvorlig skade dør av den. De som overlever, våkner ofte til vegetativ tilstand.

Kristin er fortsatt i koma tilstand - vi snakker til henne, hun svarer oss ikke. Men så setter vi på "Jeg er i Herrens hender" med Maria Solheim, en sang som Kristin kan utenat fra før. Når hun hører Marias stemme, begynner hun selv å synge.

Hun synger:

"Jeg er i Herrens hender i alt som med meg skjer. I smil og gråt jeg kjenner at Herren er meg nær. Om jeg i dype daler må gå den tunge vei, fra himlenes høye saler hans øye følger meg". Det er den sterkeste musikalske opplevelse jeg noen gang har hatt. Og det var en genuin erfaring

av at midt i livets verste smerter, akkurat der er Gud. På bunnen. Gud bor på bunnen. 3.5 måneder etter ulykken er Kristin tilbake på skolen og holder et foredrag om Golda Meir som hun hadde skrevet uten hjelp av noen. Hun får 6.

Nevrologen hennes sier rett ut til oss: «Jeg tror ikke på Gud, så jeg har ingen forklaring.»

Alt har ikke blitt bra, men hvis du møter Kristin i dag kommer du ikke til å merke det.

Hun har fortsatt skader hun sliter med. Det har mange andre også. Det betyr ikke at Gud ikke er med. Det betyr at han er spesielt med. Gud selv sier: «I det høye og hellige bor jeg og hos den som er knust og nedbøyd i ånden. Jeg vil gi ånden liv hos dem som er bøyd ned, gi hjertet liv hos dem som er knust.» (Jes 57,15)

Jeg er i Herrens hender i alt som i meg skjer, - og det er ingen andre steder jeg vil være enn nettopp der.

Ragnhild H. Aadland Høen.
Kommunikasjons rådgiver,
Tilhører Den katolske kirke
Kilde: Vårt Land

Ungdom ...

Ungdom er ikke en periode i livet - det er en sinnstilstand, en viljesak, en følelsenes livskraft, en seier for motet over redselen, eventyret framfor kjærligheten til det bekvemme.

Ingen blir gammel ved å leve et visst antall år. Menneskene blir eldre ved å oppgi

Idealene sine. År kan gi ansiktet rynker, men det å kvele entusiasmen sin gir sjelen

rynker. Uro, tvil, selvforakt, redsel og fortvilelse er som lange og mange år som

Bøyer hodet og får sjelen til å visne.

Både den som er seksten år og sytti år har i hjertet sitt evnen til å forundres over mirakler, forbløffer over stjerne lignende ting og storslåtte tanker, vekke til live den barnslige nysgjerrigheten over hva som skal skje nå, - gledes over det gode eventyret vi kaller livet.

Du er så ung som din tro, - Så gammel som din tvil, - Så ung som selv-tilliten din, - så gammel som frykten din, - Så ung som håpet ditt, - så gammel som mistroen din.

Når ditt hjertes innerste kjerne er dekket av et snølag av pessimisme og kynisme, -

Da er du virkelig gammel.

Men så lenge murene rundt hjertet ditt er revet ned, og hjertet lytter til budskapet om skjønnhet, mot og storslagne ting, fra dine medmennsker og fra det evige - da er du fortsatt ung.

Fire mennesker

Dette er historien om fire mennesker kalt Alle, Noen, Enhver og Ingen.

Det var et viktig arbeid som skulle gjøres og Alle var sikker på at Noen skulle gjøre det.

Enhver kunne ha gjort det, men Ingen gjorde det.

Noen ble sinte på grunn av dette, for det var Alle's jobb.

Alle trodde Enhver kunne utføre det, men Ingen forstod at Alle ikke ville gjøre det.

Det endte med at Alle bebreidet Noen da Ingen gjorde hva Enhver kunne ha gjort!

Ukjent.

Strandgata 58 A, 9600 Hammerfest
Tlf: 78 41 93 00

COMPANY MENSWEAR

Nissen Hammerfest Senter
Tlf. 78409700

LHL
Hammerfest

Landsforeningen for
hjerte- og lungesyke
Tlf. 986 26 061 - 917 61 147

Returadresse: Hammerfest Kirkekontor, Pb. 70, 9615 Hammerfest

FLAATA★ACKLES★BUSK

“Konserten kunne vekke døde til live igjen!”

BRØNNØYSUND

AVIS

“Kinderegg”

HARSTAD

TIDENDE

IN MEMORY OF

ELVIS

Gospel

THE CRITICALLY ACCLAIMED TRIO

FAB★3

OF ‘ELVIS TRIBUTE’ SERIES

“Mesterlig”

TELEMARKSAVISA

“Sendte en fullsatt kyrkje til himmels”

SOGN AVIS

“Publikum ble grepet til tårer”

NTB

“Halleluja, for en trio”

TIDENS KRAV

“Trampeklapp og stående ovasjon”

VARDEN

“Skapte sørstatsstemning”

DRAMMENS TIDENDE

“Episk gospel”

PORSGRUNN DAGBLAD

“Magisk!”

KRAGERØ BLAD

“Elvis ville vært stolt av de de presterte!”

AVISEN AGDER

“Imponerer!”

NAMDALSAVISA

“En kjempeopplevelse!”

BLADET VESTERÅLEN

“Dette var sjukt bra!”

BØ BLAD

“Imponerte publikum!”

FJORDENES TIDENE

“Dette var fantastisk!”

VIKEBLADET

“Ga gåsehud”

OPP (OPPDAL)

“Av ypperste musikalske kvalitet”

INDRE AKERSHUS BLAD

ETTER 45 KONSERTER FORTSETTER SUKSESSEN!

MED HAMMERFEST BLANDEDE KOR

HAMMERFEST KIRKE • LØRDAG 6. OKTOBER KL 19:00

BILLETTER : TICKETMASTER.NO TLF 815 33 133 /elvisturne/